

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 57

17 listopada 2014

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 409/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 409/02

Sprawa C-47/12: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln – Niemcy) – Kronos International Inc. przeciwko Finanzamt Leverkusen (Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Przepisy państwa członkowskiego mające na celu zniesienie podwójnego opodatkowania wypłacanych zysków — Metoda zaliczenia stosowana do dywidend wypłacanych przez spółki będące rezydentami tego samego państwa członkowskiego co spółka otrzymująca — Metoda zwolnienia stosowana do dywidend wypłacanych przez spółki będące rezydentami innego państwa członkowskiego co spółka otrzymująca lub państwa trzeciego — Różnica w traktowaniu strat spółki otrzymującej dywidendy) 2

2014/C 409/03	Sprawy połączone od C-204/12 do C - 208/12: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel – Belgia) – Essent Belgium NV przeciwko Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt (Odesłanie prejudycjalne — Regionalny system wsparcia przewidujący wydawanie negocjowanych zielonych certyfikatów na instalacje położone w danym regionie wytwarzające energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii — Obowiązek dostawców energii elektrycznej corocznego przedstawienia właściwemu organowi określonej liczby certyfikatów — Odmowa uwzględnienia gwarancji pochodzenia z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw stron porozumienia EOG — Grzywna administracyjna w przypadku braku przedstawienia certyfikatu — Dyrektywa 2001/77/WE — Artykuł 5 — Swobodny przepływ towarów — Artykuł 28 WE — Artykuły 11 i 13 porozumienia EOG — Dyrektywa 2003/54/WE — Artykuł 3)	3
2014/C 409/04	Sprawa C-382/12 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 września 2014 r. – MasterCard, Inc., MasterCard International, Inc., MasterCard Europe SPRL przeciwko Komisji Europejskiej, Banco Santander, SA, Royal Bank of Scotland plc, HSBC Bank plc, Bank of Scotland plc, Lloyds TSB Bank plc, MBNA Europe Bank Ltd, British Retail Consortium, EuroCommerce AISBL, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Odwołanie — Odwołania wzajemne — Dopuszczalność — Artykuł 81 WE — Otwarty system płatniczy kartami debetowymi, obciążeniowymi i kredytowymi — Wielostronnie uzgadniane opłaty interchange stosowane w przypadku braku innych uzgodnień — Związek przedsiębiorstw — Ograniczenia konkurencji ze względu na skutek — Kryterium kontroli sądowej — Pojęcie „ograniczenia akcesoryjnego” — Charakter obiektywnie konieczny i proporcjonalny — Odpowiednie „hipotezy kontrfaktyczne” — Systemy dwustronne — Rozpatrywanie załączników do skargi w pierwszej instancji)	4
2014/C 409/05	Sprawa C-525/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy polityki wspólnotowej w dziedzinie wody — Zwrot kosztów za usługi wodne — Pojęcie „usług wodnych”)	5
2014/C 409/06	Sprawa C-527/12: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek odzyskania — Artykuł 108 ust. 2 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuł 14 ust. 3 — Decyzja Komisji — Środki, które mają być podjęte przez państwa członkowskie]	5
2014/C 409/07	Sprawa C-602/12 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 września 2014 r. – Gem-Year Industrial Co. Ltd, Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI) [Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze — Rozporządzenie (WE) nr 2026/97 — Rozporządzenie (WE) nr 91/2009 — Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlające wartości rynkowe — Subwencje państwowe przeznaczone ogólnie na rzecz sektora stalowego — Skutek].	6
2014/C 409/08	Sprawa C-19/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell’Interno przeciwko Fastweb SpA (Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 89/665/EWG — Artykuł 2d ust. 4 — Wykładnia i ważność — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych — Nieskuteczność umowy — Wykluczenie)	6
2014/C 409/09	Sprawa C-34/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove – Słowacja) – Monika Kušionová przeciwko SMART Capital, a.s. (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki — Umowa kredytu konsumenckiego — Artykuł 1 ust. 2 — Warunek odzwierciedlający bezwzględnie obowiązujący przepis ustawowy — Zakres stosowania dyrektywy — Artykuł 3 ust. 1, art. 4, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 — Zabezpieczenie wiarygodności prawem rzeczowym obciążającym nieruchomości — Możliwość realizacji tego zabezpieczenia poprzez sprzedaż w drodze licytacji — Kontrola sądowa)	7

2014/C 409/10	Sprawa C-67/13 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 września 2014 r. – Groupement des cartes bancaires (CB) przeciwko Komisji Europejskiej, BNP Paribas, BPCE, dawniej Caisse Nationale des Caisses d'Epargne et de Prévoyance (CNCEP), Société générale SA (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 ust. 1 WE — System kart płatniczych we Francji — Decyzja związku przedsiębiorstw — Rynek wydawania kart — Środki cenowe stosowane wobec „nowych członków” — Opłaty za członkostwo i tak zwane mechanizmy „regulacji świadczenia usług w zakresie autoryzacji i rozliczania transakcji” oraz „pobudki dla śpiących” — Pojęcie „ograniczenia konkurencji ze względu na cel” — Badanie stopnia szkodliwości dla konkurencji)	8
2014/C 409/11	Sprawa C-88/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – Philippe Gruslin przeciwko Beobank SA, dawniej Citibank Belgium SA [Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) — Dyrektywa 85/611/EWG — Artykuł 45 — Pojęcie „płatności na rzecz posiadaczy” — Wydawanie posiadaczom świadectw imiennych jednostek uczestnictwa].	8
2014/C 409/12	Sprawa C-91/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Essent Energie Productie BV przeciwko B (Układ stowarzyszeniowy EWG – Turcja — Artykuł 41 ust. 1 protokołu dodatkowego i art. 13 decyzji nr 1/80 — Zakres zastosowania — Wprowadzenie nowych ograniczeń swobody przedsiębiorczości, swobody świadczenia usług i warunków dostępu do zatrudnienia — Zakaz — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 56 i 57 TFUE — Delegowanie pracowników — Obywatele państwa trzeciego — Wymóg zezwolenia na pracę w przypadku udostępnienia siły roboczej)	9
2014/C 409/13	Sprawa C-92/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Gemeente 's-Hertogenbosch przeciwko Staatssecretaris van Financiën [Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 5 ust. 7 lit. a) — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Pojęcie „dostawy dokonanej odpłatnie” — Pierwsze zasiedlenie przez gminę lokalu zbudowanego dla niej na gruncie będącym własnością gminy — Działalność w charakterze władzy publicznej i w charakterze podatnika]	10
2014/C 409/14	Sprawa C-112/13: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – A przeciwko B i in. [Artykuł 267 TFUE — Konstytucja krajowa — Obowiązkowe postępowanie wpadkowe w sprawie kontroli zgodności z konstytucją — Badanie zgodności ustawy krajowej zarówno z prawem Unii, jak i z krajową konstytucją — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Brak znanego miejsca zamieszkania lub znanego miejsca pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Prorogacja jurysdykcji w wypadku wdania się w spór przez pozwanego — Kurator pozwanego nieznanego z miejsca pobytu]	10
2014/C 409/15	Sprawa C-117/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Technische Universität Darmstadt przeciwko Eugen Ulmer KG [Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. n) — Korzystanie z utworów i innych przedmiotów objętych ochroną w celu badań lub prywatnych studiów — Książka udostępniona osobom prywatnym za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali w bibliotece publicznej — Pojęcie utworu, który nie podlega zasadom zakupu lub licencji — Prawo biblioteki do digitalizacji utworu znajdującego się w jej zbiorach w celu udostępnienia tego utworu użytkownikom za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali — Udostępnienie utworu za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali umożliwiających jego drukowanie na papierze lub utrwalenie na kluczu USB].	11
2014/C 409/16	Sprawa C-152/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Holger Forstmann Transporte GmbH & Co. KG przeciwko Hauptzollamt Münster (Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Wyjątki — Produkty energetyczne znajdujące się w standardowych zbiornikach użytkowych pojazdów silnikowych i przeznaczone do wykorzystania jako paliwo przez te pojazdy — Pojęcie „zbiorników standardowych” w rozumieniu art. 24 ust. 2 owej dyrektywy — Zbiorniki zamontowane przez producenta nadwozi lub dilerą samochodowego).	12

2014/C 409/17	Sprawa C-219/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez K Oy (Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 98 ust. 2 — Załącznik III pkt 6 — Stawka obniżona VAT mająca zastosowanie tylko do książek drukowanych na papierze — Książki wydane na nośnikach fizycznych innych niż papier objęte stawką podstawową VAT — Neutralność podatkowa)	13
2014/C 409/18	Sprawa C-270/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Iraklis Haralambidis przeciwko Calogero Casilli (Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 ust. 1 i 4 TFUE — Pojęcie pracownika — Zatrudnienie w administracji publicznej — Funkcja prezesa organu zarządzającego portem — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Warunek przynależności państwowej)	13
2014/C 409/19	Sprawa C-277/13: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/67/WE — Artykuł 11 — Transport lotniczy — Usługa obsługi naziemnej — Wybór podmiotów świadczących usługi)	14
2014/C 409/20	Sprawa C-291/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias – Cypr) – Sotiris Papasavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd i in. (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2000/31/WE — Zakres stosowania — Spór o zniesławienie)	14
2014/C 409/21	Sprawa C-328/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Obowiązek dalszego przestrzegania przez przejmującego zasad i warunków ustanowionych w układzie zbiorowym do czasu wejścia w życie innego układu zbiorowego — Pojęcie „układu zbiorowego” — Przepis krajowy przewidujący, że do momentu wejścia w życie innego układu zbiorowego wypowiedziany układ zbiorowy nadal wywiera skutki)	15
2014/C 409/22	Sprawa C-394/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Ministerstvo práce a sociálních věcí przeciwko B. [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Właściwe ustawodawstwo krajowe — Określenie państwa członkowskiego właściwego do przyznania świadczenia rodzinnego — Sytuacja, gdy pracownik migrujący i jego rodzina mieszkają w państwie członkowskim, w którym mają ośrodek interesów życiowych i w którym pobrano świadczenie rodzinne — Wniosek o świadczenie rodzinne w państwie członkowskim pochodzenia po wygaśnięciu prawa do świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Przepisy krajowe państwa członkowskiego pochodzenia przewidujące przyznanie takich świadczeń każdej osobie, która jest zameldowana na pobyt stały w tym państwie]	16
2014/C 409/23	Sprawa C-423/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – Vilniaus energija UAB przeciwko Lietuvos metrologijos inspekcijos Vilniaus apskrities skyrius [Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ towarów — Środki o skutku równoważnym — Dyrektywa 2004/22/WE — Kontrola metrologiczna układów pomiarowych — Wodomierz do pomiaru wody ciepłej spełniający wszystkie wymagania tej dyrektywy, podłączony do urządzenia do zdalnej (telemetrycznej) transmisji danych — Zakaz używania tego wodomierza bez uprzedniej kontroli metrologicznej układu]	17

2014/C 409/24	Sprawa C-489/13: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Ronny Verest, Gaby Gerards przeciwko Belgische Staat (Odesłanie prejudycjalne — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Opodatkowanie dochodów z nieruchomości osiągniętych w państwie członkowskim innym niż państwo rezydencji — Metoda zwolnienia z zastrzeżeniem progresji w państwie członkowskim rezydencji — Różnica w traktowaniu nieruchomości położonych w państwie członkowskim rezydencji i w innym państwie członkowskim)	17
2014/C 409/25	Sprawa C-491/13: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Mohamed Ali Ben Alaya przeciwko Bundesrepublik Deutschland (Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2004/114/WE — Artykuły 6, 7 i 12 — Warunki przyjęcia obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów — Odmowa przyjęcia osoby spełniającej warunki określone w tej dyrektywie — Zakres uznania właściwych organów)	18
2014/C 409/26	Sprawy połączone C-94/13 P, C-95/13 P, C-136/13 P, C-174/13 P, C-180/13 P, C-191/13 P i C-246/13 P: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 września 2014 r. – Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. arl i in. (C-94/13 P), Alfier Costruzioni Srl i in. (C-95/13 P), Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. arl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. arl (C-136/13 P), Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA (C-174/13 P), Vetrai 28 Srl, dawniej Barovier & Toso vetrerie artistiche riunite Srl i in. (C-180/13 P), Confindustria Venezia, dawniej Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) i in. (C-191/13 P), Manutencoop Società Cooperativa, dawniej Manutencoop Soc. coop. arl i Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl, (Italie) (C-246/13 P) przeciwko Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. arl i in., Republice Włoskiej, Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	19
2014/C 409/27	Sprawa C-145/13 P: Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 4 września 2014 r. – Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. przeciwko Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. rl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. rl, Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw na rzecz przedsiębiorstw z siedzibą na terenie miast Wenecja i Chioggia — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	20
2014/C 409/28	Sprawy połączone od C-227/13 P do C-239/13 P: Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 września 2014 r. – Albergo Quattro Fontane Snc, (C-227/13 P), Hotel Gabrielli Srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA, (C-228/13 P), GE.AL.VE. Srl, (C-229/13 P), Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl, (C-230/13 P), Hotel Concordia Srl, dawniej Hotel Concordia Snc, (C-231/13 P), Società per l'industria alberghiera (SPLIA), (C-232/13 P), Principessa Srl, w likwidacji, (C-233/13 P), Albergo Saturnia Internazionale SpA, (C-234/13 P), Savoia e Jolanda Srl, (C-235/13 P), Biasutti Hotels Srl, dawniej Hotels Biasutti Snc, (C-236/13 P), Ge.A.P. Srl, (C-237/13 P), Rialto Inn Srl, (C-238/13 P), Bonvecchiati Srl, (C-239/13 P) przeciwko Comitato „Venezia vuole vivere”, Manutencoop Società Cooperativa, dawniej Manutencoop Soc. coop. arl i Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl, Albergo ristorante „All'Angelo” Snc i Komisji Europejskiej (Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)	21
2014/C 409/29	Sprawa C-288/13 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. – Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA, Bilbaína de Alquitranes, SA przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 59 i załącznik XIII — Identyfikacja oleju antracenowego jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, podlegającej procedurze udzielania zezwoleń — Równość traktowania]	21

2014/C 409/30	Sprawa C-289/13 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. – Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) i Komisji Europejskiej [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 59 i załącznik XIII — Identyfikacja oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, podlegającej procedurze udzielania zezwoleń — Równość traktowania]	22
2014/C 409/31	Sprawa C-290/13 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. – Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) [Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 59 i załącznik XIII — Identyfikacja oleju antracenowego (pasty antracenowej) jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, podlegającej procedurze udzielania zezwoleń — Równość traktowania]	22
2014/C 409/32	Sprawy połączone od C-379/13 P do C-381/13 P: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 lipca 2014 r. – Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Decyzja 83/673/EWG — Rozporządzenie (EWG) nr 2950/83 — Europejski Fundusz Społeczny — Działania w ramach szkoleń — Zmniejszenie pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich)	23
2014/C 409/33	Sprawa C-435/13 P: Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2014 r. – Erich Kastenholt przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) [Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Wzory wspólnotowe — Artykuły 4 – 6, art. 25 ust. 1 lit. b) i f) oraz art. 52 — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający tarcze zegara — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Wniosek o unieważnienie prawa do wzoru]	23
2014/C 409/34	Sprawa C-490/13 P: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2014 r. – Cytochroma Development, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Artykuł 169 § 1 regulaminu postępowania — Odwołanie niedotyczące sentencji zaskarżonego wyroku — Odwołanie oczywiście niedopuszczalne)	24
2014/C 409/35	Sprawa C-505/13: Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – Levent Redzheb Yumer przeciwko Direktor na Teritorialna direksia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna (Podatek dochodowy — Artykuł 2 TUE — Artykuły 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasady pewności prawa, skuteczności i proporcjonalności — Prawo do obniżenia podatku od dochodów rolników — Wykluczenie rolników prowadzących działalność jako osoby fizyczne — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Brak — Oczywisty brak właściwości Trybunału)	24
2014/C 409/36	Sprawa C-509/13 P: Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 4 września 2014 r. – Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Zgłoszenie do rejestracji graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „METRO” w kolorach niebieskim i żółtym — Sprzeciw wniesiony przez właściciela graficznego kolorowego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „GRUPOMETROPOLIS” — Oddalenie sprzeciwu).	25
2014/C 409/37	Sprawa C-535/13: Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Athinon – Grecja) – Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha przeciwko Maria Patmanidi AE [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Znaki towarowe — Prawo właściciela znaku towarowego do sprzeciwienia się pierwszemu wprowadzeniu do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) bez jego zgody towarów opatrzonych tym znakiem towarowym]	25

2014/C 409/38	Sprawa C-152/14: Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per l'energia elettrica e il gas przeciwko Antonella Bertazzi i in. [Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/170/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 — Umowy o pracę na czas określony zawierane w sektorze publicznym — Procedura stabilizacji — Nabór pracowników zatrudnionych na czas określony jako urzędników bez przeprowadzania konkursu otwartego — Ustalanie stażu pracy — Całkowity brak uwzględnienia okresów służby ukończonych na podstawie umów o pracę na czas określony — Zasada niedyskryminacji]	26
2014/C 409/39	Sprawa C-303/14: Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	27
2014/C 409/40	Sprawa C-407/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social número 1 de Córdoba (Hiszpania) w dniu 27 sierpnia 2014 r. – María Auxiliadora Arjona Camacho przeciwko Securitas Seguridad España, S.A.	28
2014/C 409/41	Sprawa C-410/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 29 sierpnia 2014 r. – Dr. Falk Pharma GmbH przeciwko DAK-Gesundheit	29
2014/C 409/42	Sprawa C-446/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. w sprawie T-295/12 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 września 2014 r. przez Republikę Federalną Niemiec	29
2014/C 409/43	Sprawa C-240/13: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 sierpnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej, popieranej przez: Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Belgii, Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Finlandii, Królestwo Szwecji.	31
2014/C 409/44	Sprawa C-241/13: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 sierpnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej, popieranej przez: Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Belgii, Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Finlandii, Królestwo Szwecji.	31
2014/C 409/45	Sprawa C-118/14: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 lipca 2014 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Peggy Kieck przeciwko Condor Flugdienst GmbH	31
2014/C 409/46	Sprawa C-119/14: Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Henricus Cornelis Maria Niessen, Angélique Francisca Niessen Steeghs, Melissa Alexandra Johanna Niessen, Kenneth Gerardus Henricus Niessen przeciwko Condor Flugdienst GmbH.	32
Sąd		
2014/C 409/47	Sprawa T-534/11: Wyrok Sądu z dnia 7 października 2014 r. – Schenker przeciwko Komisji [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Akta postępowania administracyjnego i decyzja końcowa Komisji dotycząca kartelu, wersja jawna tej decyzji — Odmowa dostępu — Obowiązek dokonania konkretnej analizy każdego dokumentu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony celów dochodzenia — Nadrzędny interes publiczny].	33
2014/C 409/48	Sprawa T-300/12: Wyrok Sądu z dnia 8 października 2014 r. – Lidl Stiftung przeciwko OHIM – A Colmeia do Minho (FAIRGLOBE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego FAIRGLOBE — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe GLOBO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]	34

2014/C 409/49	Sprawa T-531/12: Wyrok Sądu z dnia 7 października 2014 r. – Tifosi Optics przeciwko OHIM – Tom Tailor (T) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego T — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy T — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	34
2014/C 409/50	Sprawa T-39/13: Wyrok Sądu z dnia 3 października 2014 r. – Cezar przeciwko OHIM – Poli-Eco (Insert) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający wkładkę — Wcześniejszy wzór — Nowość — Indywidualny charakter — Widoczne cechy części składowej produktu złożonego — Ocena wcześniejszego wzoru — Artykuły 3, 4, 5, 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002].	35
2014/C 409/51	Sprawa T-77/13: Wyrok Sądu z dnia 8 października 2014 r. – Laboratoires Polive przeciwko OHIM – Arbora & Ausonia (DODIE) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DODIE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy DODOT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Kompetencje o charakterze reformatoryjnym]	36
2014/C 409/52	Sprawy T-122/13 i T-123/13: Wyrok Sądu z dnia 8 października 2014 – Laboratoires Polive przeciwko OHIM– Arbora & Ausonia (dodie) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego dodie — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe DODOT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	36
2014/C 409/53	Sprawa T-333/10: Postanowienie Sądu z dnia 17 września 2014 r. – ATC i in. przeciwko Komisji (Odpowiedzialność pozaumowna — Przywóz ptaków — Uгода dotycząca kwot odszkodowania — Umorzenie postępowania)	37
2014/C 409/54	Sprawa T-34/11: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Canon Europa przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura taryfowa i statystyczna — Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej — Podpozycje taryfowe — Cła mające zastosowanie do towarów sklasyfikowanych w owych podpozycjach taryfowych — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)	38
2014/C 409/55	Sprawa T-35/11: Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Kyocera Mita Europe przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura taryfowa i statystyczna — Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej — Podpozycje taryfowe — Cła mające zastosowanie do towarów sklasyfikowanych w owych podpozycjach taryfowych — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)	38
2014/C 409/56	Sprawa T-519/12: Postanowienie Sądu z dnia 10 września 2014 r. – mobile.international przeciwko OHIM – Komisja (PL mobile.eu) (Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku — Cofnięcie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania)	39
2014/C 409/57	Sprawa T-3/13: Postanowienie Sądu z dnia 29 września 2014 r. – Ronja przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty wchodzące w zakres korespondencji w ramach skargi dotyczącej transpozycji dyrektywy 2001/37/WE — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Sprzeciw zgłoszony przez państwo członkowskie — Częściowa odmowa dostępu — Decyzja udzielająca pełnego dostępu wskutek środka organizacji postępowania — Umorzenie postępowania — Dokumenty pochodzące od Komisji — Decyzja udzielająca pełnego dostępu — Brak wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii — Niedopuszczalność)	40
2014/C 409/58	Sprawa T-178/13: Postanowienie Sądu z dnia 23 września 2014 r. – Jaczewski przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Rolnictwo — Interes prawny — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)	41

2014/C 409/59	Sprawa T-354/13: Postanowienie Sądu z dnia 10 września 2014 r. – Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Chronione oznaczenie geograficzne „Kołocz śląski” lub „Kołacz śląski” — Odrzucenie wniosku o unieważnienie rejestracji — Akt niepodlegający zaskarżeniu)	41
2014/C 409/60	Sprawa T-650/13: Postanowienie Sądu z dnia 10 września 2014 r. – Lomnici przeciwko Parlamentowi Europejskiemu (Skarga o stwierdzenie nieważności — Petycja skierowana do Parlamentu Europejskiego dotycząca nowej słowackiej ustawy o obywatelstwie — Petycja uznana za dopuszczalną — Decyzja o zakończeniu postępowania — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność).	42
2014/C 409/61	Sprawa T-698/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 18 września 2014 r. – Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak tożsamości między skargą przesłaną za pośrednictwem faksu a złożonym następnie oryginałem — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)	42
2014/C 409/62	Sprawa T-699/13 P: Postanowienie Sądu z dnia 18 września 2014 r. – Marcuccio przeciwko Komisji (Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak tożsamości między skargą przesłaną za pośrednictwem faksu a złożonym następnie oryginałem — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)	43
2014/C 409/63	Sprawa T-103/14 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 18 września 2014 r. – Frucona Košice przeciwko Komisji (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Alkohole i wyroby spirytusowe — Umorzenie zobowiązania podatkowego w ramach zbiorowego postępowania upadłościowego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Nowy wniosek — Brak nowych okoliczności faktycznych — Brak fumus boni juris — Brak pilnego charakteru)	44
2014/C 409/64	Sprawa T-361/14: Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2014 r. – HB i in. przeciwko Komisji.	44
2014/C 409/65	Sprawa T-561/14: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – One of Us i in. przeciwko Parlamentowi i in.	45
2014/C 409/66	Sprawa T-573/14: Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2014 r. – Polyelectrolyte Producers Group i SNF przeciwko Komisji	45
2014/C 409/67	Sprawa T-574/14: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – EAEPK przeciwko Komisji.	47
2014/C 409/68	Sprawa T-617/14: Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2014 r. – Pro Asyl przeciwko EASO.	48
2014/C 409/69	Sprawa T-619/14: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Bionorica przeciwko Komisji	48
2014/C 409/70	Sprawa T-620/14: Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2014 r. – Diapharm przeciwko Komisji.	49
2014/C 409/71	Sprawa T-640/14: Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Beul przeciwko Parlamentowi i Radzie	50
2014/C 409/72	Sprawa T-669/14: Skarga wniesiona w dniu 15 września 2014 r. – Trioplast Industrier przeciwko Komisji.	50
2014/C 409/73	Sprawa T-673/14: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji.	52
2014/C 409/74	Sprawa T-679/14: Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Teva UK i in. przeciwko Komisji	54
2014/C 409/75	Sprawa T-687/14: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Novomatic przeciwko OHIM – Simba Toys (African SIMBA)	55

2014/C 409/76	Sprawa T-692/14: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Puma przeciwko OHIM – Sinda Poland (Przedstawienie wymagowanego zwierzęcia).	55
2014/C 409/77	Sprawa T-694/14: Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – EREF przeciwko Komisji.	56
2014/C 409/78	Sprawa T-695/14: Skarga wniesiona w dniu 26 września 2014 r. – Omega przeciwko OHIM (Przedstawienie obrazka w kolorach czarnym i białym).	57
2014/C 409/79	Sprawa T-696/14 P: Odwołanie wniesione w dniu 22 września 2014 r. przez Bernata Montaguta Viladota od wyroku wydanego w dniu 15 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-160/12 Montagut przeciwko Komisji	58
2014/C 409/80	Sprawa T-697/14: Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – MIP Metro przeciwko OHIM – Associated Newspapers (METRO)	59
2014/C 409/81	Sprawa T-700/14: Skarga wniesiona w dniu 24 września 2014 r. – TV1 przeciwko Komisji	60
2014/C 409/82	Sprawa T-704/14: Skarga wniesiona w dniu 3 października 2014 r. – Marine Harvest przeciwko Komisji	61
2014/C 409/83	Sprawa T-707/14: Skarga wniesiona w dniu 2 października 2014 r. – Grundig Multimedia przeciwko OHIM (DetergentOptimiser)	62
2014/C 409/84	Sprawa T-710/14: Skarga wniesiona w dniu 6 października 2014 r. – Herbert Smith Freehills przeciwko Radzie	63
2014/C 409/85	Sprawa T-711/14: Skarga wniesiona w dniu 7 października 2014 r. – Arcofin i in. przeciwko Komisji	63
2014/C 409/86	Sprawa T-509/13: Postanowienie Sądu z dnia 1 października 2014 r. – Ratioparts-Ersatzteile przeciwko OHIM – IIC (NORTHWOOD).	65
2014/C 409/87	Sprawa T-678/13: Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2014 r. – AEMN przeciwko Parlamentowi	65
2014/C 409/88	Sprawa T-679/13: Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2014 r. – AEMN przeciwko Parlamentowi	65

Sąd do spraw Służby Publicznej

2014/C 409/89	Sprawa F-122/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. – Carneiro przeciwko Europol (Służba publiczna — Personel Europolu — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Zmiana kwalifikacji umowy zawartej na czas określony na umowę zawartą na czas nieokreślony — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej).	66
---------------	---	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 409/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 395 z 10.11.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 388 z 3.11.2014

Dz.U. C 380 z 27.10.2014

Dz.U. C 372 z 20.10.2014

Dz.U. C 361 z 13.10.2014

Dz.U. C 351 z 6.10.2014

Dz.U. C 339 z 29.9.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln – Niemcy) – Kronos International Inc. przeciwko Finanzamt Leverkusen

(Sprawa C-47/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE i 54 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Artykuły 63 TFUE i 65 TFUE — Swobodny przepływ kapitału — Przepisy podatkowe — Podatek dochodowy od osób prawnych — Przepisy państwa członkowskiego mające na celu zniesienie podwójnego opodatkowania wypłacanych zysków — Metoda zaliczenia stosowana do dywidend wypłacanych przez spółki będące rezydentami tego samego państwa członkowskiego co spółka otrzymująca — Metoda zwolnienia stosowana do dywidend wypłacanych przez spółki będące rezydentami innego państwa członkowskiego co spółka otrzymująca lub państwa trzeciego — Różnica w traktowaniu strat spółki otrzymującej dywidendy)

(2014/C 409/02)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Kronos International Inc.

Strona pozwana: Finanzamt Leverkusen

Sentencja

- 1) Zgodność z prawem Unii przepisów krajowych takich jak te sporne w postępowaniu głównym – według których spółka będąca rezydentem jednego państwa członkowskiego nie może dokonać zaliczenia podatków dochodowych od osób prawnych zapłaconych w innym państwie członkowskim lub państwie trzecim przez spółki kapitałowe wypłacające dywidendy z powodu zwolnienia tych dywidend z podatku w tym pierwszym państwie członkowskim, w przypadku gdy wynikają one z udziału reprezentującego co najmniej 10 % kapitału spółki wypłacającej i gdy w danym przypadku rzeczywisty udział kapitałowy spółki kapitałowej otrzymującej dywidendy jest wyższy niż 90 %, a spółka otrzymująca została utworzona zgodnie z ustawodawstwem państwa trzeciego – należy oceniać w świetle art. 63 TFUE i 65 TFUE.
- 2) Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie zastosowaniu metody zwolnienia do dywidend wypłacanych przez spółki będące rezydentami innych państw członkowskich lub państw trzecich, podczas gdy do dywidend wypłacanych przez spółki będące rezydentami tego samego państwa członkowskiego co spółka otrzymująca stosowana jest metoda zaliczenia i w razie wykazania przez ową spółkę otrzymującą strat metoda zaliczenia prowadzi do tego, że podatek zapłacony przez spółkę wypłacającą będącą rezydentem podlega zwrotowi w całości lub w części.

⁽¹⁾ Dz.U. C 98 z 31.3.2012.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rechtbank van eerste aanleg te Brussel – Belgia) – Essent Belgium NV przeciwko Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt

(Sprawy połączone od C-204/12 do C - 208/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Regionalny system wsparcia przewidujący wydawanie negocjowanych zielonych certyfikatów na instalacje położone w danym regionie wytwarzające energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii — Obowiązek dostawców energii elektrycznej corocznego przedstawienia właściwemu organowi określonej liczby certyfikatów — Odmowa uwzględnienia gwarancji pochodzenia z innych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw stron porozumienia EOG — Grzywna administracyjna w przypadku braku przedstawienia certyfikatu — Dyrektywa 2001/77/WE — Artykuł 5 — Swobodny przepływ towarów — Artykuł 28 WE — Artykuły 11 i 13 porozumienia EOG — Dyrektywa 2003/54/WE — Artykuł 3)

(2014/C 409/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Essent Belgium NV

Strona pozwana: Vlaamse Reguleringsinstantie voor de Elektriciteits- en Gasmarkt

przy udziale: Vlaams Gewest, Vlaamse Gemeenschap (C-204/12, C-206/12 i C-208/12)

Sentencja

- 1) Artykuł 5 dyrektywy 2001/77/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on krajowemu systemowi wsparcia, takiemu jak sporny w postępowaniu głównym, który przewiduje wydawanie przez właściwy regionalny organ regulacyjny negocjowanych certyfikatów odnośnie do zielonej energii elektrycznej wytworzonej na terytorium danego regionu i który nakłada na dostawców energii elektrycznej obowiązek corocznego przedstawienia rzeczonemu organowi pod sankcją grzywny administracyjnej określonej liczby takich certyfikatów odpowiadającej określonej części ich łącznych dostaw energii elektrycznej w tym regionie, przy czym dostawcy ci nie są uprawnieni do spełnienia tego obowiązku poprzez wykorzystanie gwarancji pochodzenia z innych państw członkowskich Unii Europejskiej lub państw trzecich członków Europejskiego Obszaru Gospodarczego.
- 2) Artykuły 28 WE i 30 WE oraz art. 11 i 13 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one krajowemu systemowi wsparcia, takiemu jak opisany w pkt 1 niniejszej sentencji, o ile:

— ustanowiono mechanizmy, które zapewniają wprowadzenie rzeczywistego rynku certyfikatów, gdzie podaż i popyt mogłyby się zbliżyć i zmierzać do równowagi, tak aby zainteresowani dostawcy mogli rzeczywiście zaopatrywać się w certyfikaty na równych warunkach;

— sposób obliczenia i kwota grzywny administracyjnej płaconej przez dostawców niespełniających tego obowiązku został ustalony tak, aby nie wykraczać poza to, co jest konieczne dla zmotywowania producentów do rzeczywistego zwiększenia produkcji zielonej energii elektrycznej, a dostawców podlegających temu obowiązkowi do rzeczywistego nabywania wymaganych certyfikatów, przy jednoczesnym unikaniu w szczególności tego, aby nie karać rzeczonych dostawców w nadmierny sposób.

- 3) Zasadę niedyskryminacji zawartą, odpowiednio, w art. 18 TFUE, art. 4 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. i art. 3 ust. 1 dyrektywy 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona krajowemu systemowi wsparcia, takiemu jak opisany w pkt 1 niniejszej sentencji.

(¹) Dz.U. C 227 z 28.7.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 września 2014 r. – MasterCard, Inc., MasterCard International, Inc., MasterCard Europe SPRL przeciwko Komisji Europejskiej, Banco Santander, SA, Royal Bank of Scotland plc, HSBC Bank plc, Bank of Scotland plc, Lloyds TSB Bank plc, MBNA Europe Bank Ltd, British Retail Consortium, EuroCommerce AISBL, Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-382/12 P) (¹)

(Odwołanie — Odwołania wzajemne — Dopuszczalność — Artykuł 81 WE — Otwarty system płatniczy kartami debetowymi, obciążeniowymi i kredytowymi — Wielostronnie uzgadniane opłaty interchange stosowane w przypadku braku innych uzgodnień — Związek przedsiębiorstw — Ograniczenia konkurencji ze względu na skutek — Kryterium kontroli sądowej — Pojęcie „ograniczenia akcesoryjnego” — Charakter obiektywnie konieczny i proporcjonalny — Odpowiednie „hipotezy kontrfaktyczne” — Systemy dwustronne — Rozpatrywanie załączników do skargi w pierwszej instancji)

(2014/C 409/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: MasterCard, Inc., MasterCard International, Inc., MasterCard Europe SPRL (przedstawiciele: E. Barbier de La Serre, V. Brophy i B. Amory, adwokaci i T. Sharpe QC)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Bottka i N. Khan, pełnomocnicy), Banco Santander SA, Royal Bank of Scotland plc (przedstawiciele: D. Liddell, solicitor, i M. Hoskins, barrister), HSBC Bank plc (przedstawiciel: R. Thompson, QC), Bank of Scotland plc, Lloyds TSB Bank plc (przedstawiciele: K. Fountoukakos-Kyriakakos i S. Wisking, solicitors, i J. Flynn, QC), MBNA Europe Bank Ltd (przedstawiciel: A. Davis, solicitor), British Retail Consortium (przedstawiciele: R. Marchini, advocate, i A. Robertson, barrister), EuroCommerce AISBL (przedstawiciel: J. Stuyck, advocaat), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: M. Holt i C. Murrell, pełnomocnicy, wspierani przez J. Turnera, QC, i J. Holmesa, barrister)

Sentencja

- 1) Odwołanie główne i odwołania wzajemne zostają oddalone.
- 2) MasterCard Inc., MasterCard International Inc. i MasterCard Europe SPRL zostają obciążone, poza ich własnymi kosztami związanymi z odwołaniem głównym i odwołaniami wzajemnymi, kosztami Komisji Europejskiej związanymi z odwołaniem głównym.
- 3) Royal Bank of Scotland plc, Bank of Scotland plc i Lloyds TSB Bank plc zostają obciążone, poza ich własnymi kosztami, kosztami Komisji Europejskiej związanymi z odwołaniami wzajemnymi wniesionymi odpowiednio przez każdą z nich.
- 4) HSBC Bank plc, MBNA Europe Bank Ltd, British Retail Consortium, EuroCommerce AISBL i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 319 z 20.10.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-525/12) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Środowisko naturalne — Dyrektywa 2000/60/WE — Ramy polityki wspólnotowej w dziedzinie wody — Zwrot kosztów za usługi wodne — Pojęcie „usług wodnych”)

(2014/C 409/05)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i G. Wilms, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciele: M. Wolff i V. Pasternak Jørgensen, pełnomocnicy), Węgry (pełnomocnicy: M. Z. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik), Republika Finlandii (przedstawiciele: J. Heliskoski i H. Leppo, pełnomocnicy), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson i S. Johannesson, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Behzadi-Spencer i J. Beeko, pełnomocnicy, wspierani przez G. Facennę, barrister)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Danii, Węgry, Republika Austrii, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-527/12) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa niezgodna z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek odzyskania — Artykuł 108 ust. 2 TFUE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Artykuł 14 ust. 3 — Decyzja Komisji — Środki, które mają być podjęte przez państwa członkowskie]

(2014/C 409/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i F. Erlbacher, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i K. Petersen, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie podjąwszy wszelkich środków niezbędnych w celu odzyskania od beneficjenta pomocy państwa, o której mowa w decyzji Komisji 2011/471/UE z dnia 14 grudnia 2010 r. w sprawie pomocy państwa C 38/05 (ex NN 52/04), udzielonej przez Niemcy na rzecz grupy Biria, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE i art. 14 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] oraz art. 1–3 tej decyzji.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 września 2014 r. – Gem-Year Industrial Co. Ltd, Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) Co. Ltd przeciwko Radzie Unii Europejskiej, Komisji Europejskiej, European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI)

(Sprawa C-602/12 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Dumping — Rozporządzenie (WE) nr 384/96 — Artykuł 2 ust. 7 lit. c) tiret pierwsze — Rozporządzenie (WE) nr 2026/97 — Rozporządzenie (WE) nr 91/2009 — Przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej — Status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej — Koszty ważniejszych nakładów właściwie odzwierciedlające wartości rynkowe — Subwencje państwowe przeznaczone ogólnie na rzecz sektora stalowego — Skutek]

(2014/C 409/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Gem-Year Industrial Co. Ltd, Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) Co. Ltd (przedstawiciele: Y. Melin i V. Akritidis, adwokaci)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: J.P. Hix i S. Boelaert, pełnomocnicy, wspierani przez G. Berrischa, Rechtsanwalt), Komisja Europejska (przedstawiciele: M. França i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy), European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI) (przedstawiciel: J. Bourgeois, adwokat)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Gem-Year Industrial Co. Ltd i Jinn-Well Auto-Parts (Zhejiang) Co. Ltd zostają obciążone kosztami postępowania poniesionymi przez Radę Unii Europejskiej i European Industrial Fasteners Institute AISBL (EIFI) w ramach niniejszego postępowania.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Ministero dell’Interno przeciwko Fastweb SpA

(Sprawa C-19/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Zamówienia publiczne — Dyrektywa 89/665/EWG — Artykuł 2d ust. 4 — Wykładnia i ważność — Procedury odwoławcze w zakresie udzielania zamówień publicznych — Nieskuteczność umowy — Wykluczenie)

(2014/C 409/08)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministero dell'Interno

Strona pozwana: Fastweb SpA

przy udziale: Telecom Italia SpA

Sentencja

- 1) Artykuł 2d ust. 4 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., należy interpretować z ten sposób, że w przypadku gdy zamówienie publiczne zostało udzielone bez uprzedniej publikacji ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, co nie było dopuszczalne zgodnie z dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi, przepis ten wyklucza uznanie tego zamówienia za nieskuteczne, jeśli w rzeczywistości zostały spełnione przesłanki przewidziane w tym przepisie, czego ocena należy do sądu odsyłającego.
- 2) Analiza drugiego pytania nie ujawniła żadnej okoliczności, która mogłaby mieć wpływ na ważność art. 2d ust. 4 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2007/66.

⁽¹⁾ Dz.U. C 86 z 23.3.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove – Słowacja) – Monika Kušionová przeciwko SMART Capital, a.s.

(Sprawa C-34/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki — Umowa kredytu konsumentckiego — Artykuł 1 ust. 2 — Warunek odzwierciedlający bezwzględnie obowiązujący przepis ustawowy — Zakres stosowania dyrektywy — Artykuł 3 ust. 1, art. 4, art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 — Zabezpieczenie wiarygodności prawem rzeczowym obciążającym nieruchomości — Możliwość realizacji tego zabezpieczenia poprzez sprzedaż w drodze licytacji — Kontrola sądowa)

(2014/C 409/09)

Język postępowania: słowacki

Sąd odsyłający

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Monika Kušionová

Strona pozwana: SMART Capital, a.s.

Sentencja

- 1) Przepisy dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak będące przedmiotem postępowania głównego, umożliwiającym zaspokojenie roszczenia, którego podstawą są warunki umowy mogące mieć nieuczciwy charakter, w drodze pozasądowej egzekucji z nieruchomości stanowiącej przedmiot zabezpieczenia ustanowionego przez konsumenta w zakresie, w jakim przepisy te praktycznie nie uniemożliwiają albo nadmiernie nie utrudniają ochrony praw, jakie ta dyrektywa przyznaje konsumentowi, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

- 2) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek występujący w umowie zawartej przez przedsiębiorcę z konsumentem jest wykluczony z zakresu stosowania tej dyrektywy wyłącznie wtedy, gdy rzeczony warunek umowy odzwierciedla treść bezwzględnie obowiązującego przepisu ustawowego lub wykonawczego, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 141 z 18.5.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 września 2014 r. – Groupement des cartes bancaires (CB) przeciwko Komisji Europejskiej, BNP Paribas, BPCE, dawniej Caisse Nationale des Caisses d'Épargne et de Prévoyance (CNCEP), Société générale SA

(Sprawa C-67/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Artykuł 81 ust. 1 WE — System kart płatniczych we Francji — Decyzja związku przedsiębiorstw — Rynek wydawania kart — Środki cenowe stosowane wobec „nowych członków” — Opłaty za członkostwo i tak zwane mechanizmy „regulacji świadczenia usług w zakresie autoryzacji i rozliczania transakcji” oraz „pobudki dla śpiących” — Pojęcie „ograniczenia konkurencji ze względu na cel” — Badanie stopnia szkodliwości dla konkurencji)

(2014/C 409/10)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Groupement des cartes bancaires (CB) (przedstawiciele: adwokaci F. Pradelles, O Fauré, C. Ornellas-Chancerelle, i J. Ruiz Calzado, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet, V. Bottka i B. Mongin, pełnomocnicy), BNP Paribas (przedstawiciele: adwokaci O. de Juvigny, D. Berg i M. P. Heusse), BPCE, dawniej Caisse Nationale des Caisses d'Épargne et de Prévoyance (CNCEP) (przedstawiciele: przedstawiciele A. Choffel, S. Hautbourg, L. Laidi i R. Eid), Société Générale SA (przedstawiciele: adwokaci P. Guibert i P. Patat)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie T-491/07 CB przeciwko Komisji zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje skierowana do Sądu Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 114 z 20.4.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation – Belgia) – Philippe Gruslin przeciwko Beobank SA, dawniej Citibank Belgium SA

(Sprawa C-88/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Swoboda przedsiębiorczości — Swoboda świadczenia usług — Przedsiębiorstwa zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS) — Dyrektywa 85/611/EWG — Artykuł 45 — Pojęcie „płatności na rzecz posiadaczy” — Wydawanie posiadaczom świadectw imiennych jednostek uczestnictwa]

(2014/C 409/11)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Philippe Gruslin

Strona pozwana: Beobank SA, dawniej Citibank Belgium SA

Sentencja

Przewidziany w art. 45 dyrektywy Rady 85/611/EWG z dnia 20 grudnia 1985 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 95/26/WE z dnia 29 czerwca 1995 r., obowiązek, zgodnie z którym przedsiębiorstwo zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe, które prowadzi obrót swoimi jednostkami uczestnictwa na terytorium państwa członkowskiego innego niż państwo, w którym ma siedzibę, jest zobowiązane do zapewnienia dokonywania płatności na rzecz posiadaczy jednostek uczestnictwa w państwie członkowskim, w którym jego jednostki znajdują się w obrocie, należy interpretować w ten sposób, że nie obejmuje on wydawania posiadaczom świadectw uczestnictwa, które są wpisane pod ich nazwiskiem do prowadzonego przez emitenta rejestru posiadaczy jednostek uczestnictwa.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State – Niderlandy) – Essent Energie Productie BV przeciwko B

(Sprawa C-91/13) ⁽¹⁾

(Układ stowarzyszeniowy EWG – Turcja — Artykuł 41 ust. 1 protokołu dodatkowego i art. 13 decyzji nr 1/80 — Zakres zastosowania — Wprowadzenie nowych ograniczeń swobody przedsiębiorczości, swobody świadczenia usług i warunków dostępu do zatrudnienia — Zakaz — Swoboda świadczenia usług — Artykuły 56 i 57 TFUE — Delegowanie pracowników — Obywatele państwa trzeciego — Wymóg zezwolenia na pracę w przypadku udostępnienia siły roboczej)

(2014/C 409/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Essent Energie Productie BV

Strona pozwana: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Sentencja

Artykuły 56 TFUE i 57 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania państwa członkowskiego takiego jak uregulowanie sporne w postępowaniu głównym, zgodnie z którym udostępnienie pracowników będących obywatelami państwa trzeciego przez przedsiębiorstwo mające siedzibę w innym państwie członkowskim przedsiębiorstwu korzystającemu, z siedzibą w pierwszym państwie członkowskim, które to przedsiębiorstwo wykorzystuje tych pracowników do realizacji robót na rachunek innego przedsiębiorstwa mającego siedzibę w tym samym państwie członkowskim, jest uzależnione od spełnienia wymogu uzyskania dla tych pracowników zezwolenia na pracę.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Gemeente ‘s-Hertogenbosch przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-92/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Szósta dyrektywa VAT — Artykuł 5 ust. 7 lit. a) — Transakcje podlegające opodatkowaniu — Pojęcie „dostawy dokonanej odpłatnie” — Pierwsze zasiedlenie przez gminę lokalu zbudowanego dla niej na gruncie będącym własnością gminy — Działalność w charakterze władzy publicznej i w charakterze podatnika]

(2014/C 409/13)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Gemeente ‘s-Hertogenbosch

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Sentencja

Artykuł 5 ust. 7 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że znajduje on zastosowanie w sytuacji takiej jak ta w postępowaniu głównym, w której gmina dokonuje pierwszego zasiedlenia budynku, którego budowę zleciła na należącym do niej gruncie i który zamierza ona wykorzystywać w 94 % jego powierzchni na potrzeby swojej działalności w charakterze władzy publicznej i w 6 % tej powierzchni na potrzeby swojej działalności w charakterze podatnika, z tego w 1 % w odniesieniu do transakcji zwolnionych z podatku niedających prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej. Jednakże późniejsze wykorzystanie budynku na potrzeby działalności gminy może prowadzić do powstania prawa do odliczenia podatku zapłaconego z tytułu przewidzianego w tym przepisie przeznaczenia wyłącznie w części odpowiadającej wykorzystaniu go do celów transakcji podlegających opodatkowaniu, zgodnie z art. 17 ust. 5 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – A przeciwko B i in.

(Sprawa C-112/13) ⁽¹⁾

[Artykuł 267 TFUE — Konstytucja krajowa — Obowiązkowe postępowanie wpadkowe w sprawie kontroli zgodności z konstytucją — Badanie zgodności ustawy krajowej zarówno z prawem Unii, jak i z krajową konstytucją — Jurysdykcja i wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych — Brak znanego miejsca zamieszkania lub znanego miejsca pobytu pozwanego na terytorium państwa członkowskiego — Prorogacja jurysdykcji w wypadku wdania się w spór przez pozwanego — Kurator pozwanego nieznanego z miejsca pobytu]

(2014/C 409/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B, C, D, E, F, G, H

Sentencja

1) Prawo Unii, a w szczególności art. 267 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak to rozpatrywane w postępowaniu głównym, zgodnie z którym sądy powszechne orzekające w drugiej lub w ostatniej instancji muszą – w wypadku gdy uważają, że ustawa krajowa jest niezgodna z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – wnieść w toku postępowania wnioski do trybunału konstytucyjnego o uchylenie ustawy ze skutkiem erga omnes, zamiast odstąpić od jej stosowania w danej sprawie, jeśli priorytetowy charakter tego postępowania w sprawie kontroli zgodności z konstytucją stanowi przeszkodę dla wykonania przez te sądy powszechne ich uprawnienia do zwrócenia się do Trybunału z pytaniami prejudycjalnymi lub dla spełnienia ich obowiązku w tym zakresie, zarówno przed wniesieniem takiego wniosku do sądu krajowego sprawującego kontrolę zgodności z konstytucją ustaw, jak i, w danym wypadku, po wydaniu orzeczenia dotyczącego wspomnianego wniosku przez ten sąd. Natomiast prawo Unii, a w szczególności art. 267 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie takiemu uregulowaniu krajowemu, gdy wspomnianym sądom powszechnym pozostawiono swobodę:

- zwrócenia się do Trybunału z każdym pytaniem prejudycjalnym, jakie uważają za niezbędne, na każdym etapie postępowania, który uznają za odpowiedni, nawet po zakończeniu postępowania wpałkowego dotyczącego ogólnej kontroli ustaw;
- przyjęcia każdego niezbędnego środka w celu zapewnienia tymczasowej ochrony sądowej praw gwarantowanych przez porządek prawny Unii; oraz
- odstąpienia, po zakończeniu takiego postępowania wpałkowego, od stosowania rozpatrywanego krajowego przepisu ustawowego, jeżeli uważają go za niezgodny z prawem Unii.

Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy uregulowanie krajowe rozpatrywane w postępowaniu głównym może być interpretowane zgodnie z tymi wymogami prawa Unii.

2) Artykuł 24 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, analizowany w świetle art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że – w wypadku gdy zgodnie z ustawodawstwem krajowym sąd krajowy ustanawia kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu na rzecz pozwanego, któremu nie doręczono pisma wszczynającego postępowanie ze względu na brak znanego miejsca zamieszkania – wwanie się w spór kuratora pozwanego nieznanego z miejsca pobytu nie stanowi uzasadniającego jurysdykcję krajową tego sądu wdania się tego pozwanego w spór w rozumieniu art. 24 tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – Technische Universität Darmstadt przeciwko Eugen Ulmer KG

(Sprawa C-117/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/29/WE — Prawo autorskie i prawa pokrewne — Wyjątki i ograniczenia — Artykuł 5 ust. 3 lit. n) — Korzystanie z utworów i innych przedmiotów objętych ochroną w celu badań lub prywatnych studiów — Książka udostępniona osobom prywatnym za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali w bibliotece publicznej — Pojęcie utworu, który nie podlega zasadom zakupu lub licencji — Prawo biblioteki do digitalizacji utworu znajdującego się w jej zbiorach w celu udostępnienia tego utworu użytkownikom za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali — Udostępnienie utworu za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali umożliwiających jego drukowanie na papierze lub utrwalenie na kluczu USB]

(2014/C 409/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Technische Universität Darmstadt

Strona pozwana: Eugen Ulmer KG

Sentencja

- 1) Termin „zasady zakupu lub licencji” zawarty w art. 5 ust. 3 lit. n) dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym należy rozumieć w ten sposób, że zakłada on uprzednie zawarcie przez podmiot praw i instytucję, o której mowa w tym przepisie, taką jak ogólnodostępna biblioteka, umowy licencyjnej lub umowy o korzystanie z danego utworu, określającej warunki, na jakich instytucja ta może z tego utworu korzystać.
- 2) Artykuł 5 ust. 3 lit. n) dyrektywy 2001/29 w związku z art. 5 ust. 2 lit. c) tego aktu należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, by państwo członkowskie przyznało ogólnodostępnym bibliotekom, o których mowa w tych przepisach, prawo digitalizacji utworów znajdujących się w ich zbiorach, o ile ta czynność zwielokrotnienia jest konieczna z punktu widzenia udostępnienia tych utworów użytkownikom za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali zainstalowanych w pomieszczeniach tych instytucji.
- 3) Artykuł 5 ust. 3 lit. n) dyrektywy 2001/29 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie obejmuje czynności takich jak drukowanie utworów na papierze lub utrwalanie ich na kluczu USB, wykonywanych przez użytkowników za pośrednictwem odpowiednio wyposażonych terminali zainstalowanych w ogólnodostępnych bibliotekach, do których przepis ten się odnosi. Natomiast tego rodzaju czynności mogą, w zależności od przypadku, być dozwolone na podstawie krajowych przepisów dokonujących transpozycji wyjątków lub ograniczeń przewidzianych w art. 5 ust. 2 lit. a) lub b) tej dyrektywy, o ile w danym wypadku spełnione są ustanowione w tych przepisach przesłanki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Holger Forstmann Transporte GmbH & Co. KG przeciwko Hauptzollamt Münster

(Sprawa C-152/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 2003/96/WE — Opodatkowanie produktów energetycznych i energii elektrycznej — Wyjątki — Produkty energetyczne znajdujące się w standardowych zbiornikach użytkowych pojazdów silnikowych i przeznaczone do wykorzystania jako paliwo przez te pojazdy — Pojęcie „zbiorników standardowych” w rozumieniu art. 24 ust. 2 owej dyrektywy — Zbiorniki zamontowane przez producenta nadwozi lub dilera samochodowego)

(2014/C 409/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Holger Forstmann Transporte GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Hauptzollamt Münster

Sentencja

Pojęcie „zbiorników standardowych” wskazane w art. 24 ust. 2 tiret pierwsze dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że nie są wykluczone z jego zakresu zbiorniki trwale zamontowane w użytkowych pojazdach silnikowych przeznaczone do bezpośredniego zaopatrzenia tych pojazdów w paliwo, gdy owe zbiorniki zostały zamontowane przez inny podmiot niż wytwórca, o ile owe zbiorniki umożliwiają bezpośrednie wykorzystanie paliwa, zarówno w celu napędu tych pojazdów jak i, w odpowiednim przypadku, funkcjonowania systemów chłodniczych lub innych systemów podczas transportu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez K Oy

(Sprawa C-219/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 98 ust. 2 — Załącznik III pkt 6 — Stawka obniżona VAT mająca zastosowanie tylko do książek drukowanych na papierze — Książki wydane na nośnikach fizycznych innych niż papier objęte stawką podstawową VAT — Neutralność podatkowa)

(2014/C 409/17)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu głównym

K Oy

Sentencja

Artykuł 98 ust. 2 akapit pierwszy i pkt 6 załącznika III do dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2009/47/WE z dnia 5 maja 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one – z zastrzeżeniem poszanowania zasady neutralności podatkowej, na której opiera się wspólny system podatku od wartości dodanej, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego – uregulowaniu krajowemu, takiemu jak w postępowaniu głównym, na podstawie którego do książek wydanych w formie papierowej stosuje się stawkę obniżoną VAT, a do książek na innych nośnikach fizycznych takich jak płyta CD lub CD-ROM lub pendrive stosuje się stawkę podstawową tego podatku.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 22.6.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Iraklis Haralambidis przeciwko Calogero Casilli

(Sprawa C-270/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ pracowników — Artykuł 45 ust. 1 i 4 TFUE — Pojęcie pracownika — Zatrudnienie w administracji publicznej — Funkcja prezesa organu zarządzającego portem — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Warunek przynależności państwowej)

(2014/C 409/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Iraklis Haralambidis

Strona pozwana: Calogero Casilli

przy udziale: Autorità Portuale di Brindisi, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Regione Puglia, Provincia di Brindisi, Comune di Brindisi, Camera di Commercio Industria Artigianato ed Agricoltura di Brindisi

Sentencja

W okolicznościach takich jak te rozpatrywane w postępowaniu głównym, art. 45 ust. 4 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie zezwala on państwu członkowskiemu na zastrzeżenie dla swoich obywateli sprawowania funkcji prezesa organu zarządzającego portem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 11 września 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-277/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Dyrektywa 96/67/WE — Artykuł 11 — Transport lotniczy — Usługa obsługi naziemnej — Wybór podmiotów świadczących usługi)

(2014/C 409/19)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Guerra e Andrade i F.W. Bulst, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, T. Falcão i V. Moura Ramos, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Poprzez brak przyjęcia niezbędnych środków w celu ustanowienia procedury wyboru podmiotów upoważnionych do świadczenia usług obsługi naziemnej w zakresie obsługi bagażowej, obsługi ramp oraz ładunku i poczty w portach lotniczych w Lizbonie, Porto i Faro, zgodnie z art. 11 dyrektywy Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, jakie na niej ciążyą na mocy tego artykułu.
- 2) Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 233 z 10.8.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Lefkosias – Cypr) – Sotiris Pappasavvas przeciwko O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd i in.

(Sprawa C-291/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2000/31/WE — Zakres stosowania — Spór o zniesławienie)

(2014/C 409/20)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Lefkosias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sotiris Papasavvas

Strona pozwana: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi, Giorgios Sertis

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego („dyrektywa o handlu elektronicznym”) należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „usług społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu tego przepisu obejmuje usługi polegające na oferowaniu informacji on-line, za które usługodawca otrzymuje wynagrodzenie nie od usługobiorcy, lecz z przychodów uzyskiwanych z reklam emitowanych na stronie internetowej.
- 2) Dyrektywa 2000/31 nie stoi na przeszkodzie, w sprawie takiej jak w postępowaniu głównym, zastosowaniu reżimu odpowiedzialności cywilnej w związku ze znieśławieniem.
- 3) Ograniczenia odpowiedzialności cywilnej, o których mowa w art. 12–14 dyrektywy 2000/31, nie dotyczą spółki będącej wydawcą prasowym, dysponującym stroną internetową, na której publikowana jest elektroniczna wersja dziennika, przy czym spółka ta ponadto otrzymuje wynagrodzenie z przychodów z reklam handlowych emitowanych na tej stronie, w przypadku gdy ma ona wiedzę o publikowanych informacjach i sprawuje nad nimi kontrolę, niezależnie od sytuacji, czy gdy dostęp do strony jest odpłatny.
- 4) Ograniczenia odpowiedzialności, o których mowa w art. 12–14 dyrektywy 2000/31, można zastosować w ramach sporu między jednostkami dotyczącego odpowiedzialności cywilnej w wypadku znieśławienia, jeśli spełnione są przesłanki wskazane w tych artykułach.
- 5) Artykuły 12–14 dyrektywy 2000/31 nie pozwalają usługodawcy świadczącemu usługi społeczeństwa informacyjnego na sprzeciwienie się wystąpieniu z powództwem przeciwko temu usługodawcy oraz – w konsekwencji – przyjęciu przez sąd krajowy środków tymczasowych. Usługodawca może podnieść przewidziane w tych artykułach ograniczenia odpowiedzialności zgodnie z przepisami prawa krajowego zapewniającymi ich transpozycję lub w braku takiej możliwości – w sposób pozwalający na dokonanie ich wykładni zgodnej z tymi artykułami. Natomiast w ramach sporu takiego jak postępowanie główne, dyrektywa 2000/31 nie może sama nakładać na jednostkę zobowiązań i nie można wobec tego powoływać się na nią względem tej jednostki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – Österreichischer Gewerkschaftsbund przeciwko Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

(Sprawa C-328/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2001/23/WE — Ochrona praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów — Obowiązek dalszego przestrzegania przez przejmującego zasad i warunków ustanowionych w układzie zbiorowym do czasu wejścia w życie innego układu zbiorowego — Pojęcie „układu zbiorowego” — Przepis krajowy przewidujący, że do momentu wejścia w życie innego układu zbiorowego wypowiedziany układ zbiorowy nadal wywiera skutki)

(2014/C 409/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Strona pozwana: Wirtschaftskammer Österreich – Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

Sentencja

Wykładni art. 3 ust. 3 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w ten sposób, że „zasady i warunki ustanowione we wszystkich układach zbiorowych”, o których mowa w tym przepisie, obejmują też zasady i warunki, które zostały ustanowione w układzie zbiorowym, a które zgodnie z prawem państwa członkowskiego pomimo rozwiązania tego układu pozostają w mocy w odniesieniu do stosunków pracy objętych nim bezpośrednio przed jego rozwiązaniem do czasu objęcia tych stosunków nowym układem zbiorowym lub zawarcia z właściwymi pracownikami nowego porozumienia o charakterze indywidualnym.

(¹) Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud – Republika Czeska) – Ministerstvo práce a sociálních věcí przeciwko B.

(Sprawa C-394/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenie (WE) nr 883/2004 — Właściwe ustawodawstwo krajowe — Określenie państwa członkowskiego właściwego do przyznania świadczenia rodzinnego — Sytuacja, gdy pracownik migrujący i jego rodzina mieszkają w państwie członkowskim, w którym mają ośrodek interesów życiowych i w którym pobrano świadczenie rodzinne — Wniosek o świadczenie rodzinne w państwie członkowskim pochodzenia po wygaśnięciu prawa do świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Przepisy krajowe państwa członkowskiego pochodzenia przewidujące przyznanie takich świadczeń każdej osobie, która jest zameldowana na pobyt stały w tym państwie]

(2014/C 409/22)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Strona pozwana: B.

Sentencja

1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 592/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r., a w szczególności jego art. 13, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, aby państwo członkowskie zostało uznane za państwo właściwe do przyznania osobie świadczenia rodzinnego wyłącznie ze względu na fakt, iż osoba ta jest zameldowana na pobyt stały na terytorium tego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy ani ona, ani członkowie jej rodziny nie pracują ani nie mają zwykłego miejsca zamieszkania we wspomnianym państwie członkowskim. Artykuł 13 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on także temu, aby państwo członkowskie, które nie jest państwem właściwym w odniesieniu do danej osoby, przyznało jej świadczenia rodzinne, chyba że istnieje precyzyjny i szczególnie bliski łącznik między rozpatrywaną sytuacją a terytorium tego pierwszego państwa członkowskiego.

- 2) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., a w szczególności jego art. 11, należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ono temu, aby państwo członkowskie zostało uznane za państwo właściwe do przyznania osobie świadczenia rodzinnego wyłącznie ze względu na fakt, iż osoba ta jest zameldowana na pobyt stały na terytorium tego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy ani ona, ani członkowie jej rodziny nie pracują ani nie mają zwykłego miejsca zamieszkania we wspomnianym państwie członkowskim.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas – Litwa) – Vilniaus energija UAB przeciwko Lietuvos metrologijos inspekcijos Vilniaus apskrities skyrius

(Sprawa C-423/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Swobodny przepływ towarów — Środki o skutku równoważnym — Dyrektywa 2004/22/WE — Kontrola metrologiczna układów pomiarowych — Wodomierz do pomiaru wody ciepłej spełniający wszystkie wymagania tej dyrektywy, podłączony do urządzenia do zdalnej (telemetrycznej) transmisji danych — Zakaz używania tego wodomierza bez uprzedniej kontroli metrologicznej układu]

(2014/C 409/23)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vilniaus energija UAB

Strona pozwana: Lietuvos metrologijos inspekcijos Vilniaus apskrities skyrius

Sentencja

Artykuł 34 TFUE oraz dyrektywę 2004/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie przyrządów pomiarowych należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie istnieniu krajowych uregulowań i praktyk, zgodnie z którymi wodomierz do pomiaru wody ciepłej spełniający wszystkie wymagania tej dyrektywy, podłączony do urządzenia do zdalnej (telemetrycznej) transmisji danych, należy uznać za układ pomiarowy i w związku z tym nie może on być używany zgodnie ze swym przeznaczeniem, dopóki nie przejdzie razem z tym urządzeniem kontroli metrologicznej jako układ pomiarowy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 19.10.2013.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 11 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Ronny Verest, Gaby Gerards przeciwko Belgische Staat

(Sprawa C-489/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Podatek dochodowy — Przepisy zmierzające do unikania podwójnego opodatkowania — Opodatkowanie dochodów z nieruchomości osiągniętych w państwie członkowskim innym niż państwo rezydencji — Metoda zwolnienia z zastrzeżeniem progresji w państwie członkowskim rezydencji — Różnica w traktowaniu nieruchomości położonych w państwie członkowskim rezydencji i w innym państwie członkowskim)

(2014/C 409/24)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ronny Verest, Gaby Gerards

Strona pozwana: Belgische Staat

Sentencja

Artykuł 63 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż sprzeciwia się on przepisom państwa członkowskiego takim jak te sporne w postępowaniu głównym, jeżeli – przy zastosowaniu zastrzeżenia progresji zawartego w umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania – mogą one doprowadzić do wyższego opodatkowania podatkiem dochodowym z tego tylko względu, że metoda określania dochodów z nieruchomości prowadzi do tego, iż dochody pochodzące z nieruchomości niewynajmowanych położonych w innym państwie członkowskim zostają określone w kwocie wyższej od dochodów pochodzących z takich nieruchomości położonych w pierwszym państwie członkowskim. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy taki jest skutek przepisów spornych w postępowaniu głównym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Berlin – Niemcy) – Mohamed Ali Ben Alaya
przeciwko Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-491/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości — Dyrektywa 2004/
114/WE — Artykuły 6, 7 i 12 — Warunki przyjęcia obywateli państw trzecich w celu odbywania
studiów — Odmowa przyjęcia osoby spełniającej warunki określone w tej dyrektywie — Zakres uznania
właściwych organów)

(2014/C 409/25)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mohamed Ali Ben Alaya

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie należy interpretować w ten sposób, że dane państwo członkowskie jest obowiązane przyjąć na swoje terytorium obywatela państwa trzeciego pragnącego przebywać ponad trzy miesiące na tym terytorium w celu odbycia studiów, o ile ten obywatel spełnia warunki przyjęcia określone w sposób wyczerpujący w art. 6 i 7 omawianej dyrektywy, a rzeczony państwo członkowskie nie powołuje się wobec niego na jedną z wymienionych wyraźnie w tej dyrektywie podstaw uzasadniających odmowę wydania dokumentu pobytowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 września 2014 r. – Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. arl i in. (C-94/13 P), Alfier Costruzioni Srl i in. (C-95/13 P), Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. arl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. arl (C-136/13 P), Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA (C-174/13 P), Vetrai 28 Srl, dawniej Barovier & Toso vetrerie artistiche riunite Srl i in. (C-180/13 P), Confindustria Venezia, dawniej Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria) i in. (C-191/13 P), Manutencoop Società Cooperativa, dawniej Manutencoop Soc. coop. arl i Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl, (Italia) (C-246/13 P) przeciwko Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. arl i in., Republice Włoskiej, Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone C-94/13 P, C-95/13 P, C-136/13 P, C-174/13 P, C-180/13 P, C-191/13 P i C-246/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2014/C 409/26)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. arl, Cooperativa Coopesca – Organizzazione tra Produttori e Lavoratori della Pesca – Chioggia Soc. coop. arl, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca – Burano Soc. coop. arl (C-94/13 P), Alfier Costruzioni Srl, Azin Asfalti Srl, Barbato Srl, Group Srl, dawniej Impresa Costruzioni Civili e Montaggi Srl (ICCEM), Rossi Renzo Costruzioni Srl, Vettore Costruzioni Srl (C-95/13 P), Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. arl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. arl (C-136/13 P), Axitea SpA, dawniej La Vigile San Marco SpA (C-174/13 P), Vetrai 28 Srl, dawniej Barovier & Toso vetrerie artistiche riunite Srl, Carlo Moretti Srl, Ferro & Lazzarini Srl, Fornace Mian Srl, dawniej Formia International Srl, Amelio Cenedese, dawniej Gino Cenedese & Figlio, La Murrina SpA, Nason & Moretti Srl, w likwidacji, Venini SpA, De Majo Illuminazione Srl, dawniej Vetreria De Majo Srl (C-180/13 P), Confindustria Venezia, dawniej Unione degli industriali della provincia di Venezia (Unindustria), Comitato „Venezia vuole vivere”, Fiorital Srl, Ellemme Sas, dawniej Jesurum di M. e A. Levi Morenos Sas, Grafiche Veneziane Soc. coop. arl, dawniej Grafiche Veneziane Srl, Cantiere navale De Poli SpA, Capgemini BST SpA, dawniej Aive Srl, Tessuti Artistici Fortuny SpA, Rubelli SpA, dawniej Lorenzo Rubelli SpA, Tecnomare SpA (C-191/13 P), Manutencoop Società Cooperativa, dawniej Manutencoop Soc. coop. arl i Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl (C-246/13 P) (przedstawiciele: A. Vianello, A. Bortoluzzi i A. Veronese, avvocati)

Druga strona postępowania: Cooperativa Pescatori di San Pietro in Volta Soc. coop. arl, Murazzo – Piccola Soc. coop. arl, RAM – Società Cooperativa fra Lavoratori della Pesca, Raccoglitori ed Allevatori di Molluschi, Concooperative – Unione Provinciale di Venezia, Sacaim SpA, Camata Costruzioni Sas, Dal Carlo Mario & C. Srl, ACEA – Associazione dei Costruttori Edili ed Affini di Venezia e Provincia, Ghezzo Giovanni & C. Snc di Ghezzo Maurizio & C., Alfredo Barbini Srl, Aureliano Toso Srl, AVMazzega Srl, Effetre SpA, Mazzuccato International Srl, Tfz Internazionale Srl, V. Nason & C. Srl, Vetreria LAG Srl, Siram SpA, Bortoli Ettore Srl, Arsenale Venezia SpA, Albergo Quattro Fontane Snc, Hotel Gabrielli Srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA, GE.AL.VE. Srl, Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl, Hotel Concordia Srl, dawniej Hotel Concordia Snc, Società per l'industria alberghiera (SPLIA), Principessa Srl, w likwidacji, Albergo ristorante „All'Angelo” Snc, Albergo Saturnia Internazionale SpA, Savoia e Jolanda Srl, Hotels Biasutti Srl, dawniej Hotels Biasutti Snc, Ge.A.P. Srl, Rialto Inn Srl, Bonvecchiati Srl, Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i D. Grespan, pełnomocnicy), Republika Włoska

Sentencja

1) *Odwołania zostają oddalone.*

- 2) *Cooperativa tra i Lavoratori della Piccola Pesca di Pellestrina Soc. coop. arl, Cooperativa Coopesca – Organizzazione tra Produttori e Lavoratori della Pesca – Chioggia Soc. coop. arl, Cooperativa San Marco fra Lavoratori della Piccola Pesca – Burano Soc. coop. arl, Alfier Costruzioni Srl, Azin Asfalti Srl, Barbato Srl, Group Srl, Rossi Renzo Costruzioni Srl, Vettore Costruzioni Srl, Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. arl, Axitea SpA, Vetrai 28 Srl, Carlo Moretti Srl, Ferro & Lazzarini Srl, Fornace Mian Srl, Amelio Cenedese, La Murrina SpA, Nason & Moretti Srl, Venini SpA, De Majo Illuminazione Srl, Confindustria Venezia, Comitato „Venezia vuole vivere”, Fiorital Srl, Ellemme Sas, Grafiche Veneziane Soc. coop. arl, Cantiere navale De Poli SpA, Capgemini BST SpA, Tessuti Artistici Fortuny SpA, Rubelli SpA, Tecnomare SpA i Manutencopo Società Cooperativa* zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C z 4.5.2013.
Dz.U. C 147 z 25.5.2013.
Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 4 września 2014 r. – Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. przeciwko Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. arl, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. r.l, Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. r.l, Komisji Europejskiej

(Sprawa C-145/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw na rzecz przedsiębiorstw z siedzibą na terenie miast Wenecja i Chioggia — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2014/C 409/27)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. (przedstawiciele: R. Volpe i C. Montagner, avvocati)

Druga strona postępowania: Cooperativa Mare Azzurro Socialpesca Soc. coop. r.l, dawniej Cooperativa Mare Azzurro Soc. coop. r.l., Cooperativa vongolari Sottomarina Lido Soc. coop. r.l., Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i D. Grespan, przedstawiciele)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Ghezzi Giovanni & C. Snc di Ghezzi Maurizio & C. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 4 września 2014 r. – Albergo Quattro Fontane Snc, (C-227/13 P), Hotel Gabrielli Srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA, (C-228/13 P), GE.AL.VE. Srl, (C-229/13 P), Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl, (C-230/13 P), Hotel Concordia Srl, dawniej Hotel Concordia Snc, (C-231/13 P), Società per l'industria alberghiera (SPLIA), (C-232/13 P), Principessa Srl, w likwidacji, (C-233/13 P), Albergo Saturnia Internazionale SpA, (C-234/13 P), Savoia e Jolanda Srl, (C-235/13 P), Biasutti Hotels Srl, dawniej Hotels Biasutti Snc, (C-236/13 P), Ge.A.P. Srl, (C-237/13 P), Rialto Inn Srl, (C-238/13 P), Bonvecchiati Srl, (C-239/13 P) przeciwko Comitato „Venezia vuole vivere”, Manutencoop Società Cooperativa, dawniej Manutencoop Soc. coop. arl i Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl, Albergo ristorante „All'Angelo” Snc i Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone od C-227/13 P do C-239/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Pomoc na rzecz przedsiębiorstw z terenu miast Wenecji i Chioggii — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem)

(2014/C 409/28)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszące odwołanie: Albergo Quattro Fontane, (C-227/13 P), Hotel Gabrielli Srl, dawniej Hotel Gabrielli Sandwirth SpA, (C-228/13 P), GE.AL.VE. Srl, (C-229/13 P), Metropolitan SpA, dawniej Metropolitan Srl, (C-230/13 P), Hotel Concordia Srl, dawniej Hotel Concordia Snc, (C-231/13 P), Società per l'industria alberghiera (SPLIA), (C-232/13 P), Principessa Srl, w likwidacji, (C-233/13 P), Albergo Saturnia Internazionale SpA, (C-234/13 P), Savoia e Jolanda Srl, (C-235/13 P), Biasutti Hotels Srl, dawniej Hotels Biasutti Snc, (C-236/13 P), Ge.A.P. Srl, (C-237/13 P), Rialto Inn Srl, (C-238/13 P), Bonvecchiati Srl, (C-239/13 P) (przedstawiciele: A. Bianchini i F. Busetto, avvocati)

Druga strona postępowania: Comitato „Venezia vuole vivere”, Manutencoop Società Cooperativa, dawniej Manutencoop Soc. coop. arl i Astrocoop Universale Pulizie, Manutenzioni e Trasporti Soc. coop. arl, Albergo ristorante „All'Angelo” Snc, Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Di Bucci, G. Conte i D. Grespan, pełnomocnicy)

Sentencja

1. Odwołania zostają oddalone.
2. Albergo Quattro Fontane Snc, Hotel Gabrielli Srl, GE.AL.VE. Srl, Metropolitan SpA, Hotel Concordia Srl, Società per l'industria alberghiera (SPLIA), Principessa Srl, Albergo Saturnia Internazionale SpA, Savoia e Jolanda Srl, Biasutti Hotels Srl, Ge.A.P. Srl, Rialto Inn Srl i Bonvecchiati Srl zostają obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. – Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA, Bilbaína de Alquitranes, SA przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA)

(Sprawa C-288/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 59 i załącznik XIII — Identyfikacja oleju antracenowego jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, podlegającej procedurze udzielania zezwoleń — Równość traktowania]

(2014/C 409/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Industrial Química del Nalón, SA, Bilbaína de Alquitranes, SA (przedstawiciel: adwokat K. Van Maldegem)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere i T. Zbihlej, pełnomocnicy, J. Stuyck i A.-M. Vandromme, advocaten)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza a.s., Industrial Química del Nalón SA i Bilbaína de Alquitrans SA zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. – Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) i Komisji Europejskiej

(Sprawa C-289/13 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 59 i załącznik XIII — Identyfikacja oleju antracenowego o niskiej zawartości antracenu jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, podlegającej procedurze udzielania zezwoleń — Równość traktowania*]

(2014/C 409/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Cindu Chemicals BV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd (przedstawiciel: adwokat K. Van Maldegem)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere i T. Zbihlej, pełnomocnicy, J. Stuyck i A.-M. Vandromme, advocaten), Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Manhaeve i P. Oliver, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Cindu Chemicals BV, Deza a.s., Koppers Denmark A/S i Koppers UK Ltd zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. – Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd przeciwko Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA)

(Sprawa C-290/13 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (rozporządzenie REACH) — Artykuł 59 i załącznik XIII — Identyfikacja oleju antracenowego (pasty antracenowej) jako substancji wzbudzającej szczególnie duże obawy, podlegającej procedurze udzielania zezwoleń — Równość traktowania*]

(2014/C 409/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza, a.s., Koppers Denmark A/S, Koppers UK Ltd (przedstawiciel: adwokat K. Van Maldegem)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: M. Heikkilä, W. Broere i T. Zbihlej, pełnomocnicy, J. Stuyck i A.-M. Vandromme, advocaten)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Rütgers Germany GmbH, Rütgers Belgium NV, Deza a.s., Koppers Denmark A/S i Koppers UK Ltd zostają obciążone kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 10 lipca 2014 r. – Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawy połączone od C-379/13 P do C-381/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Decyzja 83/673/EWG — Rozporządzenie (EWG) nr 2950/83 — Europejski Fundusz Społeczny — Działania w ramach szkoleń — Zmniejszenie pierwotnie przyznanej pomocy finansowej — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 2988/95 — Ochrona interesów finansowych Wspólnot Europejskich)

(2014/C 409/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Wnoszący odwołanie: Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) (przedstawiciele: L. Pinto Monteiro i N. Morais Sarmento, advogados)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Recchia i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołania zostają oddalone.
- 2) Associação de Empresas de Construção e Obras Públicas e Serviços (Aecops) zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Postanowienie Trybunału (druga izba) z dnia 17 lipca 2014 r. – Erich Kastenholtz przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-435/13 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie — Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 — Wzory wspólnotowe — Artykuły 4 – 6, art. 25 ust. 1 lit. b) i f) oraz art. 52 — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający tarcze zegara — Wcześniejszy wzór wspólnotowy — Wniosek o unieważnienie prawa do wzoru]

(2014/C 409/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Erich Kastenholtz (przedstawiciel: L. Acker, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik); Qwatchme A/S (pełnomocnik: M. Zöbisch, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) Erich Kastenholz zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 304 z 19.10.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 17 lipca 2014 r. – Cytochroma Development, Inc. przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

(Sprawa C-490/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Artykuł 181 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Artykuł 169 § 1 regulaminu postępowania — Odwołanie niedotyczące sentencji zaskarżonego wyroku — Odwołanie oczywiście niedopuszczalne)

(2014/C 409/34)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cytochroma Development, Inc. (przedstawiciele: S. Malynicz, barrister, A. Smith, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Cytochroma Development Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 352 z 30.11.2013.

Postanowienie Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 17 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad – Varna – Bułgaria) – Levent Redzheb Yumer przeciwko Direktor na Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna

(Sprawa C-505/13) ⁽¹⁾

(Podatek dochodowy — Artykuł 2 TUE — Artykuły 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasady pewności prawa, skuteczności i proporcjonalności — Prawo do obniżenia podatku od dochodów rolników — Wykluczenie rolników prowadzących działalność jako osoby fizyczne — Wprowadzanie w życie prawa Unii — Brak — Oczywiście brak właściwości Trybunału)

(2014/C 409/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad – Varna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Levent Redzheb Yumer

Strona pozwana: Direktor na Teritorialna direktsia na Natsionalna agentsia za prihodite – Varna

Sentencja

- 1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej jest oczywiście niewłaściwy w przedmiocie odpowiedzi na pytania prejudycjalne postawione przez Administrativen sad Varna (Bułgaria) postanowieniem z dnia 5 września 2013 r.
- 2) Pytania pierwsze i drugie są oczywiście niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczą wykładni art. 2 TUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Trybunału (szósta izba) z dnia 4 września 2014 r. – Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG

(Sprawa C-509/13 P) ⁽¹⁾

(Odwolanie — Wspólnotowy znak towarowy — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Zgłoszenie do rejestracji graficznego znaku towarowego zawierającego element słowny „METRO” w kolorach niebieskim i żółtym — Sprzeciw wniesiony przez właściciela graficznego kolorowego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego element słowny „GRUPOMETROPOLIS” — Oddalenie sprzeciwu)

(2014/C 409/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones, SL (przedstawiciel: J. Carbonell Callicó, abogado)

Pozostałe strony postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Poch, pełnomocnik), MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (przedstawiciel: J.-C. Plate, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones SL zostaje obciążona kosztami postępowania

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 16.11.2013.

Postanowienie Trybunału (trzecia izba) z dnia 17 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Monomeles Protodikeio Athinon – Grecja) – Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha przeciwko Maria Patmanidi AE

(Sprawa C-535/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Znaki towarowe — Prawo właściciela znaku towarowego do sprzeciwienia się pierwszemu wprowadzeniu do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) bez jego zgody towarów opatrzonych tym znakiem towarowym]

(2014/C 409/37)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Monomeles Protodikeio Athinon

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha

Strona pozwana: Maria Patmanidi AE

Sentencja

Artykuły 5 i 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. oraz art. 9 i 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się pierwszemu wprowadzeniu do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Unii Europejskiej bez jego zgody oryginalnych towarów opatrzonych tym znakiem towarowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per l'energia elettrica e il gas przeciwko Antonella Bertazzi i in.

(Sprawa C-152/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/170/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 — Umowy o pracę na czas określony zawierane w sektorze publicznym — Procedura stabilizacji — Nabór pracowników zatrudnionych na czas określony jako urzędników bez przeprowadzania konkursu otwartego — Ustalanie stażu pracy — Całkowity brak uwzględnienia okresów służby ukończonych na podstawie umów o pracę na czas określony — Zasada niedyskryminacji]

(2014/C 409/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Druga strona postępowania: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Guissani, Lucia Lizzi, Fortuna Peranio

Sentencja

1) Wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak w postępowaniu głównym, które całkowicie wyklucza uwzględnienie okresów służby ukończonych przez pracownika organu publicznego zatrudnionego dotąd na czas określony przy ustalaniu jego stażu pracy w związku z zatrudnieniem go na czas nieokreślony w charakterze urzędnika przez ten sam organ w ramach szczególnej procedury stabilizacji jego stosunku pracy, gdy funkcje sprawowane w ramach umowy o pracę na czas określony odpowiadają funkcjom sprawowanym przez urzędnika należącego do stosownej kategorii tego organu władzy publicznej, chyba że takie wykluczenie jest uzasadnione „powodami o charakterze obiektywnym” w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4, czego ocena należy do sądu krajowego. Sama tylko okoliczność, że pracownik zatrudniony na czas określony ukończył te okresy służby na podstawie umów o pracę lub stosunku pracy na czas określony, nie stanowi takiego powodu o charakterze obiektywnym.

- 2) Cel polegający na uniknięciu pojawienia się zjawiska odwrotnej dyskryminacji urzędników zatrudnionych jako laureaci konkursu otwartego nie może stanowić „powodu o charakterze obiektywnym” w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego, gdy – jak w sprawie głównej – rozpatrywane uregulowanie krajowe wyklucza całkowicie i w każdych okolicznościach uwzględnienie wszystkich okresów służby ukończonych przez pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony do celów obliczenia ich stażu pracy przy rekrutacji na czas nieokreślony, a tym samym również ich wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-303/14)

(2014/C 409/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak powiadomienia Komisji o jednostkach certyfikujących dla personelu i przedsiębiorstw i o tytułach certyfikatów dla personelu i przedsiębiorstw zaangażowanych w działania dotyczące niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych stanowiące przedmiot rozporządzeń wykonawczych Komisji oraz poprzez nieustanowienie przepisów w sprawie sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych gazów cieplarnianych (¹) i niepowiadomienia o nich Komisji, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust.2 w związku z art.12 ust.3 rozporządzenia Komisji (WE) 303/2008 (²), art. 12 ust.3 rozporządzenia Komisji (WE) 304/2008 (³), art.7 ust.1 rozporządzenia Komisji (WE) 305/2008 (⁴), art.6 ust.1 rozporządzenia Komisji (WE) 306/2008 (⁵), art.4 ust.2 rozporządzenia Komisji (WE) 307/2008 (⁶), art.1 rozporządzenia Komisji (WE) 308/2008 (⁷) oraz art.13 ust.2 tegoż Rozporządzenia;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art.5 ust.2 Rozporządzenia 842/2006 nakłada na państwa członkowskie obowiązek powiadomienia Komisji o ich programach szkoleń i certyfikacji dla przedsiębiorstw i personelu zaangażowanych w instalację konserwację, serwisowanie urządzeń i systemów objętych jego art.3 ust.1 oraz odzyskiem fluorowanych gazów cieplarnianych. Obowiązek ten został doprecyzowany przez rozporządzenia wykonawcze Komisji przyjęte na podstawie art.5 ust.1 Rozporządzenia 842/2006.

Pierwszy zarzut skargi dotyczy zatem tego, że Rzeczpospolita Polska do tej pory nie podała Komisji nazw jednostek certyfikujących personel i przedsiębiorstwa wykonujące kontrolę szczelności, instalację, konserwację lub serwisowanie stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła, systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic, oraz odzysk tych fluorowanych gazów cieplarnianych oraz nazwy certyfikatów dla personelu i przedsiębiorstw spełniających wymogi certyfikacji określone w rozporządzeniach wykonawczych Komisji. Brak ponadto podania nazw jednostek certyfikujących personel dokonujący odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia i rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń oraz nazwy certyfikatów dla personelu spełniającego wymogi certyfikacji określone w rozporządzeniach wykonawczych Komisji. Władze Polskie nie podały również Komisji nazw jednostek wydających zaświadczenie o odbytym szkoleniu oraz nazw zaświadczeń o odbytym szkoleniu spełniających wymagania zawarte w art. 3 ust.2 i załączniku rozporządzenia Komisji 307/2008 zgodnie ze wzorem ustanowionym w rozporządzeniu Komisji 308/2008.

Drugi zarzut skargi dotyczy braku przekazania Komisji przepisów krajowych dotyczących sankcji za naruszenie przepisów Rozporządzenia 842/2006. Obowiązek ustanowienia sankcji i ich przekazania Komisji jest szczególnie ważny w celu nadania pełnej skuteczności obowiązkowi nałożonemu przez Rozporządzenie 842/2006 na operatorów zastosowań stacjonarnych w jego artykułach 3, 4 i 5. Ponadto ustanowienie takich sankcji i poinformowanie o nich Komisji jest istotne ze względu na zapewnienie wykonania obowiązków nałożonych na producentów produktów i urzędzeń zawierających fluorowane gazy cieplarniane ustanowionych w art. 7. Również nieprzestrzeganie zakazów ustanowionych w art. 8 i 9 Rozporządzenia 842/2006 powinno być usankcjonowane przepisami krajowymi w rozumieniu jego art.13 ust.1, które należało przekazać Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 161, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. UE L 92 s. 3; Rozporządzenie Komisji nr 303/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych urzędzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła zawierających fluorowane gazy cieplarniane.

⁽³⁾ Dz.U. UE L 92 s. 12; Rozporządzenie Komisji nr 304/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji przedsiębiorstw i personelu w odniesieniu do stacjonarnych systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane.

⁽⁴⁾ Dz.U. UE L 92 s. 17; Rozporządzenie Komisji nr 305/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia.

⁽⁵⁾ Dz.U. UE L 92 s. 21; Rozporządzenie Komisji nr 306/2008 ustanawiające minimalne wymagania i warunki dotyczące wzajemnego uznawania certyfikacji personelu dokonującego odzysku rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urzędzeń.

⁽⁶⁾ Dz.U. UE L 92 s. 25; Rozporządzenie Komisji nr 307/2008 ustanawiające minimalne wymagania w zakresie programów szkoleniowych oraz warunki wzajemnego uznawania zaświadczeń o odbytych szkoleniu dla personelu w odniesieniu do wykorzystywanych w niektórych pojazdach silnikowych systemów klimatyzacyjnych zawierających niektóre fluorowane gazy cieplarniane.

⁽⁷⁾ Dz.U. UE L 92 s. 28; Rozporządzenie Komisji nr 308/2008 określając formę powiadomienia o programach szkoleń i certyfikacji państw członkowskich.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Social número 1 de Córdoba (Hiszpania) w dniu 27 sierpnia 2014 r. – María Auxiliadora Arjona Camacho przeciwko Securitas Seguridad España, S.A.

(Sprawa C-407/14)

(2014/C 409/40)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Social n° 1 de Córdoba

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: María Auxiliadora Arjona Camacho

Strona pozwana: Securitas Seguridad España, S.A.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 18 dyrektywy 2006/54/WE ⁽¹⁾, który ustanawia odstraszący (oprócz faktycznego, skutecznego i proporcjonalnego) charakter zadośćuczynienia lub odszkodowania z tytułu krzywdy lub szkody doznanej przez osobę poszkodowaną w wyniku dyskryminacji ze względu na płeć, może być interpretowany w ten sposób, że pozwala sądowi krajowemu na zasądzenie rzeczywistego dodatkowego, rozsądnego odszkodowania o charakterze sankcji – mianowicie kwoty dodatkowej, która, nawet jeżeli wykracza poza pełne naprawienie rzeczywistej szkody i krzywdy doznanych przez osobę poszkodowaną, to służy jako przykład dla innych (oprócz samego sprawcy szkody) – lecz pod warunkiem, że nadal mieści się ono w granicach proporcjonalności, i to również w sytuacji, gdy koncepcja odszkodowania mającego charakter sankcji jest obca tradycji prawnej sądu krajowego?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (wersja preredagowana), Dz.U. L 204, s. 23.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 29 sierpnia 2014 r. – Dr. Falk Pharma GmbH przeciwko DAK-Gesundheit

(Sprawa C-410/14)

(2014/C 409/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dr. Falk Pharma GmbH

Strona pozwana: DAK-Gesundheit

Przy udziale: Kohlpharma GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie zamówienia publicznego w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE ⁽¹⁾ nie ma zastosowania, w sytuacji gdy instytucje zamawiające przeprowadzają postępowanie dopuszczające wykonawców, w ramach którego udzielają zamówienia, nie dokonując wyboru jednego lub kilku wykonawców („model open house“)?
- 2) Jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi, że wybór jednego lub kilku wykonawców jest znamieniem zamówienia publicznego, zadaje się pytanie: czy znamię wyboru wykonawców w rozumieniu art. 1 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2004/18/WE należy w świetle art. 2 dyrektywy 2004/18/WE interpretować w ten sposób, że instytucje zamawiające mogą zrezygnować z wyboru jednego lub kilku wykonawców w drodze postępowania dopuszczającego jedynie wtedy, gdy spełnione są następujące przesłanki:
 - przeprowadzenie postępowania dopuszczającego jest ogłoszone na terytorium całej Unii,
 - ustalono jednoznaczne reguły dotyczące zawarcia umowy oraz przystąpienia do umowy,
 - warunki umowy są z góry ustalone w taki sposób, że żaden z wykonawców nie ma możliwości wpływu na treść umowy,
 - wykonawcy mają w każdym czasie prawo przystąpienia do umowy i
 - fakt zawarcia umów będzie ogłaszany na terytorium całej Unii?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134, s. 114).

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 16 lipca 2014 r. w sprawie T-295/12
Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 25 września 2014 r.
przez Republikę Federalną Niemiec**

(Sprawa C-446/14 P)

(2014/C 409/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze i J. Möller, pełnomocnicy, prof. dr T. Lübbig i dr M. Klasse, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie w całości wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 16 lipca 2014 r. w sprawie T-295/12;
2. obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Ponadto Republika Federalna Niemiec podtrzymuje wszystkie żądania, które przedstawiła w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest wyrok Sądu z dnia 16 lipca 2014 r. w sprawie T-295/12 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, którym to wyrokiem Sąd oddalił skargę Republiki Federalnej Niemiec na decyzję Komisji Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.25051 (C 19/10) (ex NN 23/10) przyznanej przez Niemcy na rzecz Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, im Saarland, im Rheingau-Taunus-Kreis und im Landkreis Limburg-Weilburg [notyfikowaną jako dokument C(2012) 2557 wersja ostateczna].

W swoim odwołaniu Republika Federalna Niemiec zarzuca Sądowi, że przyjął błędną definicję kryteriów dowodów zastosowanych w celu stwierdzenia „oczywistego błędu w ocenie” w przypadku, w którym państwo członkowskie definiuje usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG) w sektorze, który nie został poddany harmonizacji w prawie Unii. (Domniemanym) beneficjentem pomocy w odnośnym postępowaniu administracyjnym jest Zweckverband Tierkörperbeseitigung in Rheinland-Pfalz, instytucja, która otrzymała rekompensaty od państwa za zadanie z zakresu higieny w razie chorób epizootycznych polegające na utrzymywaniu mocy przerobowych do usuwania zwłok zwierzęcych w takim przypadku. Okoliczność, że Sąd nie uznał za UOIG zadań z zakresu higieny w razie chorób epizootycznych powierzonych Zweckverband, odgrywa decydującą rolę dla kwestii kwalifikacji tych rekompensat jako pomocy.

Republika Federalna Niemiec opiera swoje odwołanie na trzech zarzutach.

Po pierwsze, art. 107 ust. 1 TFUE i art. 106 ust. 2 TFUE zostały naruszone z tego względu, że postanowienia te zostały błędnie zinterpretowane w zaskarżonym wyroku w tym znaczeniu, iż władze niemieckie, kwalifikując jako UOIG rezerwy na wypadek chorób epizootycznych, popełnił tak poważne błędy, że zdaniem Sądu należy je uznać za „oczywiste”. Republika Federalna Niemiec twierdzi, że zaskarżony wyrok narusza zakres uznania, jaki przysługuje państwom członkowskim przy definiowaniu UOIG. Niemniej w opinii Republiki Federalnej Niemiec przy definiowaniu UOIG nie popełniono żadnego „oczywistego błędu w ocenie”. Republika Federalna Niemiec wskazuje na okoliczność, iż bezsporne jest, że Komisja nie wspomina ani słowem o tym kryterium w swojej decyzji, że Komisja także w postępowaniu przed Sądem oświadczyła, iż nie jest zobowiązana do udowodnienia istnienia „oczywistego błędu w ocenie”, że rozważania Komisji przedstawione w spornej decyzji, podobnie jak wywody Sądu w zaskarżonym wyroku nie zawierają żadnych elementów, które świadczyłyby o domniemanym istnieniu „oczywistego błędu w ocenie”.

Po drugie, zdaniem Republiki Federalnej Niemiec art. 107 ust. 1 TFUE został naruszony z powodu błędnego stwierdzenia korzyści gospodarczej na podstawie kryteriów z wyroku Altmark⁽¹⁾. Republika Federalna Niemiec powołuje się między innymi na błąd Sądu popełniony przy badaniu trzeciego kryterium z wyroku Altmark (konieczność rekompensaty). Jej zdaniem Sąd zignorował fakt, że Komisja dopuściła się naruszenia prawa, nie badając, czy rekompensaty związane z dodatkowymi mocami przerobowymi na wypadek chorób epizootycznych przewyższają dodatkowe koszty netto wynikające z ich utrzymywania. Zamiast tego Komisja i, idąc jej śladem, Sąd stwierdziły od razu, że takie koszty nie były konieczne, odsyłając do domniemanego braku konieczności utrzymywania odrębnej rezerwy na wypadek chorób epizootycznych.

Po trzecie, Republika Federalna Niemiec utrzymuje, że zaskarżony wyrok jest obciążony brakiem w uzasadnieniu, w szczególności w tym względzie, że błędy, jakie władze niemieckie miały popełnić, powinny zostać uznane za szczególnie poważne w rozumieniu „oczywistości”. Sąd nie uzasadnił także, dlaczego stanowisko władz niemieckich jest nie do przyjęcia z żadnego możliwego punktu widzenia.

⁽¹⁾ Wyrok Altmark, C-280/00, EU:C:2003:415.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 sierpnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej, popieranej przez: Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Belgii, Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Finlandii, Królestwo Szwecji

(Sprawa C-240/13) ⁽¹⁾

(2014/C 409/43)

Język postępowania: estoński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 sierpnia 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Republice Estońskiej, popieranej przez: Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Belgii, Królestwo Niderlandów, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Rzeczpospolitą Polską, Republikę Finlandii, Królestwo Szwecji

(Sprawa C-241/13) ⁽¹⁾

(2014/C 409/44)

Język postępowania: estoński

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 29.6.2013

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 18 lipca 2014 r. – (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Peggy Kieck przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-118/14) ⁽¹⁾

(2014/C 409/45)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 184 z 16.6.2014.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 10 lipca 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim – Niemcy) – Henricus Cornelis Maria Niessen, Angelique Francisca Niessen Steeghs, Melissa Alexandra Johanna Niessen, Kenneth Gerardus Henricus Niessen przeciwko Condor Flugdienst GmbH.

(Sprawa C-119/14) ⁽¹⁾

(2014/C 409/46)

Język postępowania: niemiecki

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 159 z 26.5.2014.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 7 października 2014 r. – Schenker przeciwko Komisji

(Sprawa T-534/11) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Akta postępowania administracyjnego i decyzja końcowa Komisji dotycząca kartelu, wersja jawna tej decyzji — Odmowa dostępu — Obowiązek dokonania konkretnej analizy każdego dokumentu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Wyjątek dotyczący ochrony celów dochodzenia — Nadrzędny interes publiczny]

(2014/C 409/47)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Schenker AG (Essen, Niemcy) (przedstawiciele: C. von Hammerstein, B. Beckmann i C.D. Munding, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. Kellerbauer, C. ten Dam i P. Costa de Oliveira, następnie M. Kellerbauer, P. Costa de Oliveira i H. Leupold, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: M. Smeets, adwokat); Martinair Holland NV (Haarlemmermeer, Niderlandy) (przedstawiciele: R. Wesseling i M. Bredenoord-Spoek, adwokaci); Société Air France SA (Roissy-en-France, Francja) (przedstawiciele: A. Wachsmann i S. Thibault-Liger, adwokaci); Cathay Pacific Airways Ltd (Queensway, Hong-Kong, Chiny) (przedstawiciele: początkowo B. Bär-Bouyssière, adwokat, M. Rees, solicitor, D. Vaughan, QC, i R. Kreisberger, barrister, następnie M. Rees, D. Vaughan i R. Kreisberger); Air Canada (Québec, Kanada) (przedstawiciele: J. Pheasant, solicitor, i C. Wünschmann, adwokat); Lufthansa Cargo AG (Frankfurt nad Menem, Niemcy) i Swiss International Air Lines AG (Bazylea, Szwajcaria) (przedstawiciele: początkowo S. Völcker i E. Arsenidou, następnie S. Völcker i J. Orologas, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2011 r. odmawiającej dostępu do akt postępowania administracyjnego dotyczącego decyzji C(2010) 7694 wersja ostateczna (sprawa COMP/39.258 – Fracht lotniczy), do pełnej wersji tej decyzji i jej wersji niejawnej

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 3 sierpnia 2011 r. odmawiającej dostępu do akt postępowania administracyjnego dotyczącego decyzji C(2010) 7694 wersja ostateczna (sprawa COMP/39.258 – Fracht lotniczy), do pełnej wersji tej decyzji oraz do jej jawnej wersji w zakresie, w jakim Komisja odmówiła dostępu do części wersji jawnej analizowanej decyzji, której poufny charakter przedsiębiorstwa, których dotyczyła ta decyzja, nie powoływały ani nie podtrzymywały.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Schenker AG pokrywa koszty własne oraz zostaje obciążony połową kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.
- 4) Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV, Martinair Holland NV, Société Air France SA, Cathay Pacific Airways Ltd, Air Canada, Lufthansa Cargo AG i Swiss International Air Lines AG pokrywają koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 3.12.2011.

Wyrok Sądu z dnia 8 października 2014 r. – Lidl Stiftung przeciwko OHIM – A Colmeia do Minhó (FAIRGLOBE)

(Sprawa T-300/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego FAIRGLOBE — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe GLOBO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak rzeczywistego używania wcześniejszych znaków towarowych — Artykuł 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Zasada 22 ust. 3 i 4 rozporządzenia (WE) nr 2868/95]

(2014/C 409/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Wolter i A. Berger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: A Colmeia do Minhó L^{da} (Aldeia de Paio Pires, Portugalia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 kwietnia 2012 r. (sprawa R 1981/2010-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między A Colmeia do Minhó L^{da} a Lidl Stiftung & Co. KG.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 2 kwietnia 2012 r. (sprawa R 1981/2010-2) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między A Colmeia do Minhó L^{da} a Lidl Stiftung & Co. KG w zakresie dotyczącym stwierdzenia, że rzeczywiste używanie wcześniejszych znaków towarowych zostało dowiedzione w stopniu wystarczającym w świetle wymogów prawa.
- 2) OHIM ponosi własne koszty oraz koszty poniesione przez Lidl Stiftung & Co.

⁽¹⁾ Dz.U. C 273 z 8.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 7 października 2014 r. – Tifosi Optics przeciwko OHIM – Tom Tailor (T)

(Sprawa T-531/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego T — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy T — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 409/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tifosi Optics, Inc. (Watkinsville, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci, początkowo A. Tornato i D. Hazan, następnie R. Gilbey)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Tom Tailor GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci O. Gillert, K. Vanden Bossche i B. Köhn-Gerdes)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 września 2012 r. (sprawa R 729/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Tom Tailor GmbH a Tifosi Optics, Inc.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tifosi Optics, Inc pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i przez Tom Tailor GmbH.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 16.2.2013.

Wyrok Sądu z dnia 3 października 2014 r. – Cezar przeciwko OHIM – Poli-Eco (Insert)

(Sprawa T-39/13) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający wkładkę — Wcześniejszy wzór — Nowość — Indywidualny charakter — Widoczne cechy części składowej produktu złożonego — Ocena wcześniejszego wzoru — Artykuły 3, 4, 5, 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002]

(2014/C 409/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński (Ełk, Polska) (przedstawiciele: początkowo adwokaci M. Nentwig i G. Becker, następnie M. Nentwig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: początkowo F. Mattina, następnie P. Bullock, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o. o. (Szprotawa, Polska) (przedstawiciele: początkowo B. Rokicki, radca prawny, a następnie D. Rzążewska, radca prawny)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 8 listopada 2012 r. (sprawa R 1512/2010-3) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o. a Cezar Przedsiębiorstwem Produkcyjnym Dariusz Bogdan Niewiński.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 8 listopada 2012 r. (sprawa R 1512/2010-3).

- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński.
- 3) Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o. pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 8 października 2014 r. – Laboratoires Polive przeciwko OHIM – Arbora & Ausonia (DODIE)

(Sprawa T-77/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DODIE — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy DODOT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Kompetencje o charakterze reformatoryjnym]

(2014/C 409/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratoires Polive (Levallois-Perret, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Arbora & Ausonia, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat R. Guerras Mazón)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 31 października 2012 r. (sprawa R 1949/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Arbora & Ausonia, SLU a Laboratoires Polive.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 31 października 2012 r. (sprawa R 1949/2011-2).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Laboratoires Polive.
- 4) Arbora & Ausonia, SLU pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 108 z 13.4.2013.

Wyrok Sądu z dnia 8 października 2014 – Laboratoires Polive przeciwko OHIM– Arbora & Ausonia (dodie)

(Sprawy T-122/13 i T-123/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego dodie — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe DODOT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 409/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Laboratoires Polive (Levallois-Perret, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Sion)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: P. Geroulakos, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Arbora & Ausonia, SL (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat R. Guerras Mazón)

Przedmiot

Dwie skargi na dwie decyzje Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 28 listopada 2012 r. (odpowiednio sprawy R 2324/2011-2 i R 2325/2011-2) dotyczące postępowania w sprawie sprzeciwu między Arbora & Ausonia, SLU a Laboratoires Polive.

Sentencja

- 1) *Sprawy T-122/13 i T-123/13 zostają połączone do celów wydania wyroku.*
- 2) *Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 28 listopada 2012 r. (sprawy R 2324/2011-2 i R 2325/2011-2).*
- 3) *OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Laboratoires Polive.*
- 4) *Arbora & Ausonia, SLU pokrywa własne koszty.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 17 września 2014 r. – ATC i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-333/10) ⁽¹⁾

(Odpowiedzialność pozaumowna — Przywóz ptaków — Uгода dotycząca kwot odszkodowania — Umorzenie postępowania)

(2014/C 409/53)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Animal Trading Company (ATC) BV (Loon op Zand, Niderlandy); Avicentra NV (Malle, Belgia); Borgstein Birds and Zoofood Trading vof (Wamel, Niderlandy); Bird Trading Company Van der Stappen BV (Dongen, Niderlandy); New Little Birds Srl (Anagni, Włochy); Vogelhuis Kloeg (Zevenbergen, Niderlandy) i Giovanni Pistone (Westerlo, Belgia) (przedstawiciele: M. Osse et J. Houdijk, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Jimeno Fernández i B. Burggraaf, następnie F. Jimeno Fernández i H. Kranenborg, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie zmierzająca do naprawienia szkody, którą skarżący mieli ponieść z uwagi na przyjęcie w pierwszej kolejności decyzji Komisji 2005/760/WE z dnia 27 października 2005 r. dotyczącej niektórych środków ochronnych odnoszących się do wysoce zjadliwej grypy ptaków w określonych państwach trzecich w zakresie przywozu ptaków żyjących w niewoli (Dz.U. L 285, s. 60), której okres obowiązywania został przedłużony, a następnie rozporządzenia Komisji (WE) nr 318/2007 z dnia 23 marca 2007 r., ustanawiającego warunki dotyczące zdrowia zwierząt dla przywozu niektórych rodzajów ptaków do Wspólnoty i warunki kwarantanny dotyczące takiego przywozu (Dz.U. L 84, s. 7).

Sentencja

- 1) *Postępowanie w przedmiocie niniejszej skargi zostaje umorzone.*

- 2) *Animal Trading Company (ATC) BV, Avicentra NV, Borgstein Birds and Zoofood Trading vof, Bird Trading Company Van der Stappen BV, New Little Birds Srl, Vogelhuis Kloeg i Giovanni Pistone* pokrywają własne koszty.
- 3) *Komisja Europejska* pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 9.10.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Canon Europa przeciwko Komisji

(Sprawa T-34/11) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura taryfowa i statystyczna — Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej — Podpozycje taryfowe — Cła mające zastosowanie do towarów sklasyfikowanych w owych podpozycjach taryfowych — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)

(2014/C 409/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Canon Europa NV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. De Baere i P. Muñiz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Keppenne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności w części załącznika do rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 284, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta przedstawionych przez *Konica Minolta Business Solutions Europe GmbH i Olivetti SpA*.
- 3) *Canon Europa NV* pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 16 września 2014 r. – Kyocera Mita Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-35/11) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Unia celna — Wspólna taryfa celna — Nomenklatura taryfowa i statystyczna — Klasyfikacja według Nomenklatury scalonej — Podpozycje taryfowe — Cła mające zastosowanie do towarów sklasyfikowanych w owych podpozycjach taryfowych — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)

(2014/C 409/55)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Kyocera Mita Europe BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. De Baere i P. Muñiz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i L. Keppenne, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności w części załącznika do rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 284, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Umarza się postępowanie w przedmiocie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta przedstawionych przez Konica Minolta Business Solutions Europe GmbH i Olivetti SpA.
- 3) Kyocera Mita Europe BV pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 12.3.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 10 września 2014 r. – mobile.international przeciwko OHIM – Komisja (PL mobile.eu)

(Sprawa T-519/12) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Wniosek o unieważnienie prawa do znaku — Cofnięcie wniosku o unieważnienie prawa do znaku — Umorzenie postępowania)

(2014/C 409/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: mobile.international GmbH (Kleinmachnow, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Lührig)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Komisja Europejska

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 września 2012 r. (sprawa R 1401/2011-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między Komisją Europejską a mobile.international GmbH.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie skargi zostaje umorzone.
- 2) Strona skarżąca pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez stronę pozwaną.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 29 września 2014 r. – Ronja przeciwko Komisji**(Sprawa T-3/13) ⁽¹⁾**

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty wchodzące w zakres korespondencji w ramach skargi dotyczącej transpozycji dyrektywy 2001/37/WE — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Sprzeciw zgłoszony przez państwo członkowskie — Częściowa odmowa dostępu — Decyzja udzielająca pełnego dostępu wskutek środka organizacji postępowania — Umorzenie postępowania — Dokumenty pochodzące od Komisji — Decyzja udzielająca pełnego dostępu — Brak wszczęcia przez Komisję postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii — Niedopuszczalność)

(2014/C 409/57)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ronja s.r.o. (Znojmo, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat E. Engin-Deniz)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers i C. Zadra, pełnomocnicy)

Przedmiot

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dni 6 września i 8 listopada 2012 r. odmawiających udzielenia pełnego dostępu do pism wchodzących w zakres korespondencji pomiędzy Komisją a Republiką Austrii w związku ze skargą 2008/4340 dotyczącą transpozycji dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194, s. 26) oraz żądanie stwierdzenia, że Komisja niezgodnie z prawem zaniechała wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii w związku z naruszeniem art. 13 dyrektywy 2001/37 i art. 34 TFUE.

Sentencja

- 1) Umarza się postępowanie w odniesieniu do drugiego żądania spółki Ronja s.r.o. w zakresie, w jakim dotyczy ono stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 8 listopada 2012 r. odmawiającej pełnego dostępu do pism Republiki Austrii z dni 19 lutego i 8 maja 2009 r. skierowanych do Komisji i wchodzących w zakres korespondencji między nimi w ramach skargi 2008/4340 złożonej przez spółkę Ronja w sprawie transpozycji dyrektywy 2001/37/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 czerwca 2001 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz.U. L 194, s. 26).
- 2) W pozostałej części skarga zostaje oddalona jako niedopuszczalna.
- 3) Ronja zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami Komisji poniesionymi w związku z żądaniem stwierdzenia nieważności w zakresie, w jakim było ono skierowane przeciwko decyzji Komisji z dnia 6 września 2012 r., na mocy której Komisja udzieliła dostępu do pism z dni 23 grudnia i 18 marca 2009 r. skierowanych do Republiki Austrii i wchodzących w zakres korespondencji między nimi w ramach skargi 2008/4340, w związku z żądaniem udzielenia jej pełnego dostępu do dokumentów oraz w związku z żądaniem stwierdzenia, że Komisja niezgodnie z prawem zaniechała wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa przeciwko Republice Austrii.
- 4) Komisja zostaje obciążona własnymi kosztami oraz kosztami spółki Ronja poniesionymi w związku z żądaniem stwierdzenia nieważności w zakresie, w jakim było ono skierowane przeciwko decyzji Komisji z dnia 8 listopada 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 79 z 16.3.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 23 września 2014 r. – Jaczewski przeciwko Komisji(Sprawa T-178/13) ⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Rolnictwo — Interes prawny — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność)**

(2014/C 409/58)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Grzegorz Jaczewski (Bielany, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Goss)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Rossi i A. Szmytkowska, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2012) 5049 final z dnia 24 lipca 2012 r. zatwierdzającej przyznanie uzupełniających krajowych płatności bezpośrednich w Polsce za 2012 r.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Grzegorz Jaczewski zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 10 września 2014 r. – Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks przeciwko Komisji(Sprawa T-354/13) ⁽¹⁾**(Skarga o stwierdzenie nieważności — Chronione oznaczenie geograficzne „Kołocz śląski” lub „Kołacz śląski” — Odrzucenie wniosku o unieważnienie rejestracji — Akt niepodlegający zaskarżeniu)**

(2014/C 409/59)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks eV (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci I. Jung, M. Teworte-Vey, A. Renvert i J. Saatkamp)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji zawartej jakoby w piśmie z dnia 8 kwietnia 2013 r. dyrektora generalnego dyrekcji generalnej Komisji „Rolnictwo i Rozwój Obszarów Wiejskich”, zgodnie z którą wniosek skarżącego o unieważnienie rejestracji chronionego oznaczenia geograficznego „Kołocz śląski” lub „Kołacz śląski” był niedopuszczalny.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) *Zentralverband des Deutschen Bäckerhandwerks eV* zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 10 września 2014 r. – Lomnici przeciwko Parlamentowi Europejskiemu

(Sprawa T-650/13) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Petycja skierowana do Parlamentu Europejskiego dotycząca nowej słowackiej ustawy o obywatelstwie — Petycja uznana za dopuszczalną — Decyzja o zakończeniu postępowania — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Niedopuszczalność)

(2014/C 409/60)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Zoltán Lomnici (Budapeszt, Węgry) (przedstawiciel: adwokat Z. Lomnici)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji komisji petycji Parlamentu z dnia 17 października 2013 r. o zamknięciu postępowania w przedmiocie petycji nr 1298/2013.

Sentencja

- 1) Wniosek Parlamentu Europejskiego o umorzenie postępowania zostaje oddalony.
- 2) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 3) Postępowanie w sprawie wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów złożonych przez Republikę Słowacką i Węgry zostaje umorzone.
- 4) Zoltán Lomnici pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Parlament.
- 5) Republika Słowacka i Węgry pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 18 września 2014 r. – Marcuccio przeciwko Komisji

(Sprawa T-698/13 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak tożsamości między skargą przesłaną za pośrednictwem faksu a złożonym następnie oryginałem — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)

(2014/C 409/61)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 17 października 2013 r. w sprawie F-127/12 Marcuccio przeciwko Komisji (RecFP, EU:F:2013:161).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.*
- 3) *Luigi Marcuccio wpłaci na rzecz Sądu kwotę 2 000 EUR zgodnie z art. 90 regulaminu postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 18 września 2014 r. – Marcuccio przeciwko Komisji**(Sprawa T-699/13 P) ⁽¹⁾**

(Odwołanie — Służba publiczna — Urzędnicy — Odrzucenie skargi w pierwszej instancji jako oczywiście niedopuszczalnej — Brak tożsamości między skargą przesłaną za pośrednictwem faksu a złożonym następnie oryginałem — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Odwołanie w części oczywiście niedopuszczalne, a w części oczywiście bezzasadne)

(2014/C 409/62)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: G. Cipressa, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie mające na celu uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (druga izba) z dnia 17 października 2013 r. w sprawie F-145/12 Marcuccio przeciwko Komisji (RecFP, EU:F:2013:162).

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje odrzucone.*
- 2) *Luigi Marcuccio pokrywa własne koszty postępowania oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską w niniejszej instancji.*
- 3) *Luigi Marcuccio wpłaci na rzecz Sądu kwotę 2 000 EUR zgodnie z art. 90 regulaminu postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 18 września 2014 r. – Frucona Košice przeciwko Komisji
(Sprawa T-103/14 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Pomoc państwa — Alkohole i wyroby spirytusowe — Umorzenie zobowiązania podatkowego w ramach zbiorowego postępowania upadłościowego — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym i nakazująca jej odzyskanie — Wniosek o zawieszenie wykonania — Nowy wniosek — Brak nowych okoliczności faktycznych — Brak fumus boni juris — Brak pilnego charakteru)

(2014/C 409/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Frucona Košice a.s. (Koszyce, Słowacja) (przedstawiciele: K. Lasok, QC, B. Hartnett, J. Holmes, barristers, oraz adwokat O. Geiss)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Armati, P.J. Loewenthal i K. Walkerová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o zawieszenie wykonania decyzji Komisji 2014/342/UE z dnia 16 października 2013 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.18211 (C 25/05) (ex NN 21/05) udzielonej przez Republikę Słowacką na rzecz Frucona Košice a.s. (Dz. U. 2014, L 176, s. 38), w zakresie, w jakim instytucja ta nakazała w niej Republice Słowackiej odzyskanie tej pomocy.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środka tymczasowego zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 23 lipca 2014 r. – HB i in. Przeciwko Komisji

(Sprawa T-361/14)

(2014/C 409/64)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: HB (Linz, Austria); Hans Joachim Richter (Brema, Niemcy); Carmen Arsene (Pitesti, Rumunia); Robert Coates Smith (Glatton, Zjednoczone Królestwo); Magdalena Anna Kuropatwinska (Warszawa, Polska); Nathalie Louise Klinge (Zuidbroek, Niemalandy); i Christos Yiapanis (Paphos, Cypr) (przedstawiciel: C. Kolar, Rechtsanwältin)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 26 marca 2014 r., w drodze której został odrzucony wniosek o rejestrację zaplanowanej inicjatywy obywatelskiej „Ethics for Animals and Kids”.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca w istocie podnosi, że Komisja wydając decyzję z dnia 26 marca 2014 r., w drodze której został odrzucony wniosek o rejestrację zaplanowanej inicjatywy obywatelskiej „Ethics for Animals and Kids” przekroczyła granice przysługujących jej uprawnień i naruszyła ogólny zakaz wydawania arbitralnych rozstrzygnięć, a także art. 11 i 13 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – One of Us i in. przeciwko Parlamentowi i in.**(Sprawa T-561/14)**

(2014/C 409/65)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* European Citizens' Initiative One of Us i in. (przedstawiciel: adwokat C. de La Hougue)*Strona pozwana:* Parlament Europejski, Komisja Europejska i Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenia nieważności komunikatu Komisji COM (2014) 355 wersja ostateczna;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 10 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 211/2011;
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym podnosi, że odpowiedź Komisji na wniosek skarżących dotyczący wydania aktu prawnego oraz na poruszone przez skarżących w inicjatywie obywatelskiej „One of us” kwestie jest niezadowolająca, ponieważ Komisja i) nie odpowiedziała na fakt, że ludzki zarodek jest istotą ludzką, oraz ii) nie ustosunkowała się do oczywistych sprzeczności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia demokratycznej procedury, z uwagi na to, że Komisja:
 - nie podała prawnych podstaw odmowy przekazania wniosku skarżących do Parlamentu;
 - błędnie rozumie wymogi określone w rozporządzeniu nr 211/2011⁽¹⁾ i utrzymuje monopol na procedurę legislacyjną wbrew postanowieniom traktatów o dialogu międzyinstytucjonalnym;
 - nie przedstawiła oddzielnie swoich wniosków prawnych i politycznych zgodnie z wymogami rozporządzenia nr 211/2011.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku zgodności rozporządzenia nr 211/2011 z traktatami. Skarżący podnoszą, że:
 - przeciwdziała się określonym w traktacie z Lizbony celom poprawy demokratycznej legitymizacji instytucji i nakłonienia obywateli europejskich do udziału w procesie demokratycznym, jeżeli inicjatywa obywatelska może zostać odrzucona przez Komisję z subiektywnych lub arbitralnych powodów bez jej zbadania przez Parlament;
 - zasada praworządności ulega naruszeniu, jeżeli decyzja Komisji nie podlega kontroli prawnej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej.

Skarga wniesiona w dniu 31 lipca 2014 r. – Polyelectrolyte Producers Group i SNF przeciwko Komisji**(Sprawa T-573/14)**

(2014/C 409/66)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Polyelectrolyte Producers Group (Bruksela, Belgia) i SNF SAS (Andrézieux Bouthéon, Francja) (przedstawiciele: adwokaci R. Cana i A. Patsa)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu ze względu na to, że ustanawia on niezmienny limit stężenia pozostałych monomerów wynoszący 100 ppm;
- obciążenie strony pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności części decyzji Komisji 2014/256/UE z dnia 2 maja 2014 r. ustalającej ekologiczne kryteria przyznawania oznakowania ekologicznego UE produktom z papieru przetworzonego ⁽¹⁾.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia rozporządzenia w sprawie oznakowania ekologicznego UE ⁽²⁾, polegającego na tym, że w ramach kryterium 1 część B kryterium B3 lit. e) załącznika do zaskarżonej decyzji Komisja określiła niezmienny limit stężenia pozostałych monomerów wynoszący 100 ppm. Strona skarżąca utrzymuje, że wymogi ustanowione w ramach wskazanego kryterium:
 - naruszają art. 6 ust. 3 rozporządzenia w sprawie oznakowania ekologicznego UE i załącznik I do tego rozporządzenia, gdyż nie zostały ustalone w oparciu o podstawę naukową;
 - naruszają art. 6 ust. 1 rozporządzenia w sprawie oznakowania ekologicznego UE i załącznik I do tego rozporządzenia, gdyż nie uwzględniają one najnowszych celów strategicznych UE w dziedzinie środowiska naturalnego;
 - naruszają art. 6 ust. 3 lit. b) rozporządzenia w sprawie oznakowania ekologicznego UE, gdyż Komisja nie rozważyła, czy są one wykonalne.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz zasad równości i proporcjonalności, polegającego na tym, że zaskarżona decyzja:
 - nie zawiera żadnych informacji ani wyjaśnień, które odnosiłyby się do wymogów ustanowionych w ramach kryterium 1 część B kryterium B3 lit. e);
 - traktuje różne sytuacje w jednakowy sposób, a jednakowe sytuacje w odmienny sposób, mimo że tego rodzaju dyskryminacja nie jest obiektywnie uzasadniona;
 - nie jest niezbędna do osiągnięcia wyznaczonych celów, przy czym istnieją mniej dotkliwe środki pozwalające na osiągnięcie owych celów.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Komisję obowiązku dobrej administracji, polegającego na tym, że w toku przyjmowania zaskarżonej decyzji instytucja ta nie zbadała w sposób staranny i bezstronny wszystkich istotnych czynników i okoliczności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, s.24. Notyfikowana jako dokument nr C(2014) 2774.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 66/2010 z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie oznakowania ekologicznego UE (Dz.U. L 27, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – EAEPC przeciwko Komisji**(Sprawa T-574/14)**

(2014/C 409/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Association of Euro Pharmaceutical Companies (EAEPC) Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. Buendía Sierra, L. Ortiz Blanco, Á. Givaja Sanz i M. Araujo Boyd)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie COMP/AT.36957 Glaxo Wellcome;
- obciążenie Komisji Europejskiej własnymi kosztami, a także kosztami, jakie EAEPC może ponieść w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi w swej skardze o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2014) 3654 final z dnia 27 maja 2014 r. w sprawie COMP/AT.36957 – Glaxo Wellcome, w której Komisja oddaliła złożoną przez stronę skarżącą skargę, odmawiając tym samym kontynuacji dochodzenia w sprawie domniemanego naruszenia przez spółkę Glaxo Wellcome SA, obecnie GlaxoSmithKline SA, art. 101 TFUE, w świetle wyroków: z dnia 27 września 2006 r. w sprawie T-168/01 GlaxoSmithKline Services przeciwko Komisji, Zb.Orz. EU:T:2006:265, i z dnia 6 października 2009 r. w sprawach połączonych C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P i C-519/06 P GlaxoSmithKline Services przeciwko Komisji, Zb.Orz., EU:2009:610).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie, naruszając tym samym art.101, 105 i 266 TFUE, a także art. 7 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾, poprzez uznanie, że skutek wyroku w sprawach połączonych GlaxoSmithKline Services przeciwko Komisji (EU:C:2009:610) polegał na stwierdzeniu nieważności początkowej decyzji z roku 2001 i uznaniu, że zaistniała sytuację należy traktować tak, jak gdyby Komisja nigdy nie wydała decyzji z 2001 r. Strona skarżąca podnosi ponadto, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia oraz ciężący na niej obowiązek wysłuchania stanowiska strony skarżącej w tej kwestii przed wydaniem ostatecznej decyzji.
2. W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji został naruszony art. 101 TFUE lub że Komisja naruszyła ciężący na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązek uzasadnienia przy ocenie istnienia w niniejszej sprawie interesu Unii. Strona skarżąca podnosi dalej, że Komisja naruszyła podstawowe prawo strony skarżącej do bycia wysłuchaną.
3. W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że w zaskarżonej decyzji nie zostały przeanalizowane wszystkie zagadnienia faktyczne i prawne.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101 TFUE] i [102TFUE] (Dz.U. L 1, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 10 sierpnia 2014 r. – Pro Asyl przeciwko EASO**(Sprawa T-617/14)**

(2014/C 409/68)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Pro Asyl Bundesweite Arbeitsgemeinschaft für Flüchtlinge e.V. (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat S. Hilbrans)

Strona pozwana: Europejski Urząd Wsparcia w dziedzinie Azylu (EASO)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanego z dnia 10 czerwca 2014 r. – EASO/ED/2014/134 w zakresie, w jakim odmówiono skarżącemu dostępu do planu operacji wysłania zespołów wsparcia Unii do Bułgarii („Operating Plan on Bulgaria”) i dostępu do rejestru dokumentów pozwanego zgodnie z art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przysługującego skarżącemu prawa dostępu do informacji

Skarżący podnosi, że w przypadku spornego „Operating Plan on Bulgaria” nie zachodzi żaden z wyjątków od przysługującego skarżącemu ogólnego prawa dostępu do informacji, określonych art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾.

Skarżący wskazuje w tym kontekście, że odmowa dostępu do informacji nie może w szczególności zostać uzasadniona ochroną obrad mających na celu opracowanie dokumentu, przewidzianą przez art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ „Operating Plan” został ukończony.

Ponadto „Operating Plan on Bulgaria” nie jest dokumentem osoby trzeciej w rozumieniu art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ strona pozwana i Bułgaria opracowały ten plan wspólnie. W konsekwencji „Operating Plan” nie pochodzi także od tego państwa członkowskiego w rozumieniu art. 4 ust. 5 rozporządzenia nr 1049/2001.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa dostępu do rejestru

Strona skarżąca podnosi również, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odmówiono jej w niej dostępu do elektronicznego rejestru dokumentów na podstawie art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001 lub art. 11 decyzji nr 6 zarządu EASO.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Bionorica przeciwko Komisji**(Sprawa T-619/14)**

(2014/C 409/69)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Bionorica SE (Neumarkt, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Weidner, T. Gutttau i N. Hußmann)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona pozwana naruszyła art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz. U. L 404/09) poprzez zaniechanie zlecenia Europejskiemu Urzędowi do spraw Bezpieczeństwa Żywności dokonania naukowej oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji roślinnych celem ustanowienia zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 wspólnotowego wykazu dopuszczalnych oświadczeń dla substancji roślinnych oraz wszelkich niezbędnych warunków stosowania tych oświadczeń,
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zarzut: naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 ⁽¹⁾

Zdaniem skarżącej bezczynność Komisji narusza art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 1924/2006, w którym ustanowiono ścisły termin implementacji na dzień 31 stycznia 2010 r. Skarżąca podnosi, że Komisja nie dochowała owego terminu. Twierdzi ona w tym kontekście, że Komisja nie jest uprawniona do zawieszenia na czas nieokreślony naukowej oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji roślinnych. Bezczynność strony pozwanej przyczynia się zdaniem skarżącej do zróżnicowania przepisów w całej Unii i narusza podstawowy cel rozporządzenia polegający na utworzeniu w całej Europie jednolitych zasad.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404/09).

Skarga wniesiona w dniu 15 sierpnia 2014 r. – Diapharm przeciwko Komisji

(Sprawa T-620/14)

(2014/C 409/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Diapharm GmbH & Co. KG (Münster, Niemcy) (przedstawiciele: M. Weidner, N. Hußmann i T. Guttau, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że pozwana z naruszeniem art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz. U. L 404/09) zaniechała zlecenia Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności przeprowadzenia naukowej oceny oświadczeń zdrowotnych dotyczących substancji roślinnych w celu przyjęcia wspólnotowego wykazu dopuszczalnych oświadczeń zgodnie z art. 13 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 oraz wszystkich koniecznych warunków w celu stosowania tych oświadczeń
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Zarzut: naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 ⁽¹⁾

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej bezczynność Komisji stanowi naruszenie art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006, który nakłada stały termin wykonania na dzień 31 stycznia 2010 r. Skarżąca zarzuca, że Komisja nie dopilnowała tego terminu. Skarżąca podnosi w tym kontekście, że Komisja nie jest uprawniona do bezterminowego zawieszenia dokonania oceny naukowej oświadczeń zdrowotnych odnośnie do substancji roślinnych. Bezczynność pozwanej stanowi zdaniem skarżącej wsparcie dla rozdrobnienia prawa na skalę całej Unii i pozostaje w sprzeczności z podstawowym celem rozporządzenia polegającym na utworzeniu w Europie jednolitych reguł.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (Dz.U. L 404, s.9)

Skarga wniesiona w dniu 20 sierpnia 2014 r. – Beul przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-640/14)

(2014/C 409/71)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Carsten René Beul (Neuwied, Niemcy) (przedstawiciel: H. Pott i T. Eckhold, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zasadniczo następujące zarzuty.

Skarżący w pierwszej kolejności podnosi zarzut, że rozporządzenie nr 537/2014 ⁽¹⁾ nie jest oparte na jakimkolwiek upoważnieniu normatywnym.

Następnie skarżący dostrzega w przepisach rozporządzenia nr 537/2014 niedopuszczalną ingerencję w gwarantowane na mocy art. 6 ust. 1 TUE w związku z art. 15 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo swobodnego wykonywania zawodu. Skarżący utrzymuje, że ingerencja w prawo swobodnego wykonywania zawodu nie jest uzasadniona zwłaszcza z uwagi na brak proporcjonalności. Ponadto skarżący podnosi naruszenie zasady subsydiarności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz.U. L 158, s.77)

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2014 r. – Trioplast Industrier przeciwko Komisji

(Sprawa T-669/14)

(2014/C 409/72)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trioplast Industrier AB (Smålandsstenar, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat T. Pettersson)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- 1) Stwierdzenie nieważności:
 - a) stwierdzenie nieważności pisma Komisji Europejskiej z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie COMP/38354 – Worki przemysłowe – Trioplast Industrier AB;
 - b) umorzenie lub obniżenie odsetek za zwłokę w kwocie 674 033,32 EUR nałożonych na skarżącą we wskazanym piśmie Komisji;
 - c) zobowiązanie Komisji do zwrotu stronie skarżącej wydatków w kwocie 4 686,64 EUR poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia zapłaty odsetek za zwłokę.
- 2) Ewentualnie, zasądzenie, na podstawie art. 340 ust. 2 TFUE, odszkodowania za wskazane w skardze naruszenia prawa Unii, stanowiącego równowartość:
 - a) kwoty odsetek za zwłokę lub jej części; oraz
 - b) wydatków w kwocie 4 686,64 EUR poniesionych w związku z ustanowieniem zabezpieczenia zapłaty odsetek za zwłokę.
- 3) Zasądzenie, na podstawie art. 340 ust. 2 TUE, odszkodowania za naruszenia prawa Unii odnoszące się do okresu, w którym Komisja nie zwolniła gwarancji bankowej ani nie obniżyła kwoty tej gwarancji po wydaniu przez Sąd wyroku w sprawie T-40/06, które to odszkodowanie stanowi równowartość kwoty wydatków poniesionych na ustanowienie zabezpieczenia w wysokości 22 783,90 EUR lub części tej kwoty.
- 4) Zasądzenie odsetek od uznanych za należne kwot.
- 5) Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że pismo Komisji jest pozbawione podstawy prawnej:
 - Decyzja Komisji z dnia 30 listopada 2005 r., zmieniona decyzją Komisji z dnia 7 grudnia 2005 r. w sprawie COMP/38354 – Worki przemysłowe – Trioplast Industrier AB (zwana dalej „decyzją z 2005 r.”) nigdy nie stanowiła ważnej podstawy wysuwanego wobec strony skarżącej roszczenia o zapłatę odsetek za zwłokę, ponieważ nie określono w niej dokładnie i bezwarunkowo kwoty grzywny, którą została obciążona strona skarżąca. Co więcej, wyrokiem z dnia 13 września 2010 r. w sprawie T-40/06 Trioplast Industrier AB przeciwko Komisji (zwanym dalej „wyrokiem z 2010 r.”) Sąd stwierdził nieważność tej decyzji w zakresie, w jakim odnosi się ona do ustalenia grzywny nałożonej na stronę skarżącą.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnego wymogu proceduralnego i braku umocowania:
 - Pismo Komisji stanowi niezgodną z prawem decyzję wydaną przez członka Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu, który nie posiadał umocowania do wydania tego rodzaju wiążącej Komisję decyzji. Nie można uznać, że pismo Komisji służy jedynie wykonaniu poprzedniej decyzji i, jako takie, stanowi pomocniczy środek w dziedzinie zarządzania. Przeciwnie, skoro ani w decyzji z 2005 r., ani w wyroku z 2010 r. nie ustalono kwoty, jaką powinna zapłacić strona skarżąca, to pismo Komisji stanowi decyzję, która ustala rzeczywistą kwotę grzywny. Aby tego rodzaju decyzja mogła wywierać wiążące skutki prawne, musi ona zostać wydana przez kolegium Komisarzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa oraz zasady indywidualizacji sankcji:
 - Żądając, aby strona skarżąca zapłaciła sporne odsetki za zwłokę, Komisja w rzeczywistości karze skarżącą za sytuację, której źródłem jest wcześniejsze naruszenie zasady pewności prawa oraz zasady indywidualizacji sankcji. Jak dotąd Komisja nie położyła kresu naruszeniu wskazanych zasad.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia art. 266 TFUE:

- Komisja naruszyła art. 266 TFUE, gdyż nie zastosowała się do wyroku z 2010 r. Pismo Komisji świadczy o tym, że Komisja nie wydała formalnej decyzji określającej dokładną kwotę, jaką strona skarżąca miałaby zapłacić, mimo że instytucja ta była to tego zobowiązana na mocy wyroku z 2010 r. Rzeczone pismo jest zatem definitywnym i ostatecznym oświadczeniem, z którego wynika, że Komisja nie wypełni zobowiązań, jakie ciążyą na niej na mocy art. 266 TFUE.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności:

- Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, nakazując stronie skarżącej zapłatę odsetek za zwłokę w zapłacie grzywny, której wysokość nigdy nie była jasna i która została w całości uchylona, przy czym Komisja nie wydała nowej ostatecznej decyzji w przedmiocie wysokości grzywny, którą miałaby uiścić strona skarżąca. Cele uregulowań uprawniających Komisję do żądania odsetek za zwłokę w innych wypadkach nie zostały spełnione w niniejszym wypadku. Posiłkowo strona skarżąca twierdzi, że nakładanie odsetek według stawki o charakterze karnym jest co najmniej nieproporcjonalne, gdyż skarżąca została pozbawiona możliwości uniknięcia tych kosztów w efekcie działania samej Komisji.

6. Zarzut szósty, w ramach którego strona skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła prawo, odmawiając zwolnienia dostarczonej przez skarżącą gwarancji bankowej po wydaniu wyroku z 2010 r.:

- wskazanym wyrokiem Sąd stwierdził nieważność decyzji z 2005 r., pierwotnie nakazującej zapłatę grzywien, pozostawiając Komisję bez jakiegokolwiek roszczenia przeciwko stronie skarżącej aż do chwili przyjęcia nowej decyzji. Odmawiając zwolnienia gwarancji bankowej po wydaniu wyroku z 2010 r. Komisja postąpiła w sposób sprzeczny z zawartym w nim rozstrzygnięciem. Bezpośrednim skutkiem tego naruszenia prawa było ponoszenie przez stronę skarżącą dalszych kosztów związanych z utrzymywaniem w mocy gwarancji bankowej. Posiłkowo strona skarżąca podnosi, że niezwłocznie po ogłoszeniu wskazanego wyroku Komisja powinna była przynajmniej obniżyć wysokość gwarancji bankowej do maksymalnej kwoty określonej przez Sąd.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-673/14)

(2014/C 409/73)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: A. De Stefano, avvocato dello Stato, G. Palmieri, pełnomocik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Rząd włoski zaskarżył do Sądu Unii Europejskiej decyzję Komisji Europejskiej nr C(2014) 4537 wersja ostateczna z dnia 9 lipca 2014 r. notyfikowaną w dniu 10 lipca 2014 r. w sprawie utworzenia przez spółkę SEA S.p.A., spółki Airport Handling S.p.A.

Komisja Europejska wszczęła poprzez tę decyzję formalne postępowanie wyjaśniające w stosunku do Republiki Włoskiej przyjmując przede wszystkim, że

- utworzenie przez spółkę SEA S.p.A. spółki Airport Handling S.p.A. i będące jego konsekwencją przekazanie jej kapitału w kwocie 25 mln EUR stanowi pomoc państwa niezgodną ze rynkiem wewnętrznym;

— spółkę Airport Handling S.p.A. można uważać za następcę prawnego spółki SEA Handling S.p.A. przez co w dalszym ciągu korzysta ona z otrzymanej przez tę spółkę pomocy będącej przedmiotem decyzji C(2012) 9448 wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2012 r., wskutek czego spółka Airport Handling S.p.A. wstąpiła w obowiązki SEA Handling S.p.A. w odniesieniu do zwrotu rzeczony pomocy.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania zasady lojalnej współpracy oraz art. 10 i 13 rozporządzenia (WE) nr 659 z dnia 22 marca 1999 r.

— Zaskarżona decyzja została wydana z pominięciem dowodów i opinii dostarczonych przez władze włoskie na etapie poprzedzającym wszczęcie dochodzenia i z naruszeniem wielokrotnie potwierdzonej przez Trybunał Sprawiedliwości zasady, zgodnie z którą Komisja i państwa członkowskie mają obowiązek lojalnie współpracować w celu przewyciężenia trudności jakie powstają na etapie wykonywania decyzji o odzyskaniu pomocy państwa.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania zasady staranności i bezstronności działań administracji.

— Komisja nie zbadała z należytą starannością informacji dostarczonych przez włoskie władze na etapie poprzedzającym wszczęcie dochodzenia, w wyniku czego instytucja ta oparła zaskarżoną decyzję na błędnie zrekonstruowanych okolicznościach faktycznych.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania zasady ostrożności i proporcjonalności działań administracji.

— W zaskarżonej decyzji doszło do naruszenia wspomnianych zasad, które wymagały, aby przynajmniej zaczekano na wynik postępowań sądowych w pierwszej instancji, w ramach których zaskarżona została decyzja C(2012) wersja ostateczna z dnia 19 grudnia 2012 r., co doprowadziło do przedwczesnego wpłynięcia na funkcjonowanie przedsiębiorstwa będącego w fazie rozruchu.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania art. 108, 120, 145 i 146 TFUE.

— Skutkiem zaskarżonej decyzji opierającej się na zniekształconej rekonstrukcji okoliczności faktycznych jest uniemożliwienie spółce SEA S.p.A. działania na rynku obsługi naziemnej w mediolańskich portach lotniczych i zapewnienia jej ciągłości usług, jako spółce zarządzającej tymi portami lotniczymi.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania art. 108 TFUE w odniesieniu do zarzucanej kontynuacji przez spółkę Airport Handling działalności spółki SEA Handling.

— W zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że spółka Airport Handling S.p.A. kontynuuje działalność spółki SEA Handling S.p.A.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania art. 108 TFUE w odniesieniu do zarzucanej możliwości przypisania państwu rzekomej pomocy.

— W skarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że władzom publicznym można przypisać decyzję spółki SEA S.p.A. o utworzeniu spółki Airport Handling S.p.A. i przekazaniu jej kapitału zakładowego.

7. Zarzut siódmy dotyczący naruszenia i nieprawidłowego zastosowania art. 108 TFUE w odniesieniu do rzekomego braku uzasadnienia gospodarczego.

— W zaskarżonej decyzji błędnie stwierdzono, że decyzja spółki SEA S.p.A. o utworzeniu spółki Airport Handling S.p.A. nie odpowiada zachowaniu ostrożnego podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

Skarga wniesiona w dniu 19 września 2014 r. – Teva UK i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-679/14)**

(2014/C 409/74)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Teva UK Ltd (West Yorkshire, Zjednoczone Królestwo), Teva Pharmaceuticals Europe BV (Utrecht, Niderlandy) i Teva Pharmaceutical Industries Ltd (Jerozolima, Izrael) (przedstawiciele: adwokaci D. Tayar i A. Richard)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- przyjęcie niniejszej skargi i uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji COMP/AT.39612 „Perindopril (Servier)” z dnia 9 lipca 2014 r. w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że Teva UK limited, Teva Pharmaceuticals Europe B.V. i Teva Pharmaceutical Industries Limited naruszyły art. 101 traktatu;
- uchylenie grzywny nałożonej na Tevę UK limited, Tevę Pharmaceuticals Europe B.V. i Tevę Pharmaceutical Industries Limited zgodnie z art. 7 decyzji COMP/AT.39612 „Perindopril (Servier)” z dnia 9 lipca 2014 r.;
- w przypadku, gdy Sąd nie stwierdzi nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji lub nie uchyli w całości grzywny, istotne obniżenie jej wysokości oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Po pierwsze skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd dotyczący okoliczności faktycznych, uznając porozumienie zawarte przez Tevę z Servierem w dniu 13 czerwca 2006 r. (zwane dalej „porozumieniem”) za ograniczenie ze względu na cel. Pod względem prawnym Komisja niesłusznie uznała za ograniczenia ze względu na cel wszystkie porozumienia mogące powodować ograniczenie konkurencji zamiast tylko porozumień, które jednoznacznie ze swej natury wskazują na wystarczający stopień szkodliwości dla konkurencji. Pod względem faktycznym okoliczności istniejące w chwili negocjowania porozumienia, w szczególności rzeczywiste zagrożenia dla własności intelektualnej, na które narażona była Teva wykazują, że Teva zawarła porozumienie w celu zapewnienia wejścia na rynek w odpowiednim momencie, a nie w celu otrzymania zachęty w zamian za opóźnione wejście.
2. Po drugie, skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo i popełniła błąd dotyczący okoliczności faktycznych, uznając porozumienie za ograniczenie ze względu na skutek, ponieważ w decyzji nie przedstawiono dostatecznych dowodów ograniczenia konkurencji w porównaniu do mającego znaczenie dla sprawy scenariusza alternatywnego.
3. Po trzecie, skarżąca podnosi, że nawet jeśli Sąd ustali, iż porozumienie to jest objęte zakresem art. 101 ust. 1 TFUE, to Sąd powinien dojść do wniosku, że Komisja nie przeanalizowała we właściwy sposób przedstawionych przez skarżącą argumentów i dowodów wzrostu efektywności oraz spełnienia przez porozumienie wszystkich przesłanek z art. 101 ust. 3 TFUE.
4. Po czwarte, skarżąca podnosi, że grzywna nałożona na skarżące powinna być uchylona lub a przynajmniej znacznie obniżona. W pierwszej kolejności Komisja naruszyła decyzją zasady pewności prawa, niedziałania prawa wstecz i uzasadnionych oczekiwań nakładając na Tevę wysoką grzywnę. W drugiej kolejności Komisja niesłusznie odeszła od swych wytycznych w sprawie metody ustalania grzywny i naruszyła zasady pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności i równego traktowania, nakładając na Tevę nadmierną grzywnę.
5. Po piątę, skarżąca podnosi, że Komisja dopuściła się naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Novomatic przeciwko OHIM – Simba Toys (African SIMBA)

(Sprawa T-687/14)

(2014/C 409/75)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novomatic AG (Gumpoldskirchen, Austria) (przedstawiciel: adwokat W. Mosing)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Simba Toys GmbH & Co. KG (Fürth, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 lipca 2014 r. w sprawie R 2098/2013-4 z takim skutkiem, że OHIM oddali sprzeciw ze względu na brak podobieństwa towarów lub oznaczeń albo na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, a zgłoszony wspólnotowy znak towarowy nr 009752271 „African SIMBA” zostanie dopuszczony do rejestracji zgodnie ze zgłoszeniem;
- nakazanie OHIM i wnoszącemu sprzeciw – w przypadku jego interwencji na piśmie – pokrycia własnych kosztów i kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w związku z postępowaniem odwoławczym przed Urzędem Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „African SIMBA” dla towarów z klasy 28 – zgłoszenie nr 9 752 271

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Simba Toys GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Graficzny krajowy znak towarowy zawierający element słowny „Simba” oraz międzynarodowa rejestracja słownego znaku towarowego „SIMBA” dla towarów z klasy 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009

**Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – Puma przeciwko OHIM – Sinda Poland
(Przedstawienie wyimaginowanego zwierzęcia)**

(Sprawa T-692/14)

(2014/C 409/76)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Puma SE (Herzogenaurach, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat P. González-Bueno Catalán de Ocón)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Sinda Poland Corporation Sp. z o.o. (Warszawa, Polska)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 14 września 2012 r. (sprawa R 2214/2013-5) ze względu na błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, skutkujące nieprawidłowym ustaleniem, że sporne znaki towarowe nie są podobne na płaszczyznach wizualnej i konceptualnej;
- obciążenie OHIM i Sinda Poland Corporation Sp. z o.o. kosztami postępowania przed Sądem i przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający przedstawienie wymyślnego zwierzęcia dla towarów z klasy 25 – zgłoszenie nr 11 142 395

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Strona skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Międzynarodowe rejestracje nr 369 075 i 480 105 dla towarów z klas 18, 25 i 28 oraz międzynarodowa rejestracja nr 593 987 dla towarów i usług ze wszystkich klas

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 22 września 2014 r. – EREF przeciwko Komisji

(Sprawa T-694/14)

(2014/C 409/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Renewable Energies Federation (EREF) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciel: adwokat U. Prall)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności postanowień komunikatu Komisji z dnia 28 czerwca 2014 r. – Wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i cele związane z energią w latach 2014–2020 (Dz.U. C 200, s. 1), dotyczących oceny zgodności na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE w rozdziale 3.3.2. odnoszącym się do koncepcji systemów wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, zatytułowanym „Pomoc operacyjna na energię ze źródeł odnawialnych”;
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości.

- Komisja nie była uprawniona do przyjęcia wytycznych, ponieważ prawodawca Unii ma ograniczone uprawnienia w dziedzinie energii. Zgodnie z art. 194 TFUE nie można narzucać państwom członkowskim systemów wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, neutralnych z punktu widzenia technologii, ponieważ stanowi to naruszenie ich suwerennych praw w dziedzinie energii. Komisja Europejska nie jest prawodawcą Unii i nie może wykorzystywać wytycznych w celu przyjęcia „quasi-prawodawstwa”, które jest sprzeczne z przepisami prawa wtórnego Unii, to znaczy z dyrektywą 2009/28/WE dotyczącą energii ze źródeł odnawialnych.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.
- Przyjmując wytyczne, Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia, a więc istotny wymóg proceduralny. Ani w samych wytycznych, ani w ocenie wpływu nie można znaleźć wystarczającego uzasadnienia dotyczącego strategicznego wyboru polegającego na narzuceniu zasadniczo wszystkim państwom członkowskim obowiązku przyjęcia systemu przetargowego, neutralnego z punktu widzenia technologii, w celu wsparcia energii ze źródeł odnawialnych.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.
- Przyjmując wytyczne, Komisja naruszyła ponadto zasadę proporcjonalności, ponieważ wytyczne przewidują instrumenty, które nie są odpowiednie do osiągnięcia zamierzonych celów polegających na promowaniu celów Unii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i na złagodzeniu skutków w postaci zakłócenia. Owe instrumenty nie są też proporcjonalne, ponieważ stwarzają nadmierne obciążenia zarówno po stronie prawie wszystkich państw członkowskich, które będą musiały zreformować swe systemy wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych, jak i po stronie podmiotów indywidualnych, które będą musiały wziąć na siebie dodatkowy ciężar administracyjny wynikający z udziału w postępowaniach przetargowych.
4. Zarzut czwarty dotyczący nadużycia władzy.
- Przyjęcie wytycznych stanowi nadużycie władzy przez Komisję. Jak się wydaje, Komisja, przyjmując wytyczne, usiłowała stanowić prawo w dziedzinach, w których prawodawca Unii nie jest właściwy, i sugeruje, że środki istotnie zmierzające do harmonizacji w zakresie wsparcia na rzecz energii ze źródeł odnawialnych w Unii mają na celu zapewnienie zgodności niektórych środków pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym.

Skarga wniesiona w dniu 26 września 2014 r. – Omega przeciwko OHIM (Przedstawienie obrazka w kolorach czarnym i białym)

(Sprawa T-695/14)

(2014/C 409/78)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Omega International GmbH (Bad Oldesloe, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Becker)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 lipca 2014 r. w sprawie R 1037/2014-5 i zarejestrowanie znaku towarowego pod numerem zgłoszenia 12 174 215 w charakterze znaku towarowego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający obrazek w kolorach czarnym i białym dla towarów i usług z klas 3, 5, 32 i 33 – zgłoszenie nr 12 174 215

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Oznaczenie jest zdolne do tego, by pozwolić przeciętnie zainteresowanemu konsumentowi na odróżnienie towaru.

**Odwołanie wniesione w dniu 22 września 2014 r. przez Bernata Montaguta Viladota od wyroku
wydanego w dniu 15 lipca 2014 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-160/12
Montagut przeciwko Komisji**

(Sprawa T-696/14 P)

(2014/C 409/79)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Bernat Montagut Viladot (Schaerbeek, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci F. Rodríguez-Gigirey Pérez i J. Simón Sánchez)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie Montagut/Komisja, F-160/12;
- uwzględnienie skargi wniesionej przez B. Montaguta Viladota w sprawie F-160/12, poprzez stwierdzenie jej dopuszczalności i zasadności;
- uwzględnienie żądania wnoszącego odwołanie zgłoszonego w pierwszej instancji zgodnie z art. 139 regulaminu postępowania, poprzez stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 8 lutego 2012 r. odmawiającej umieszczenia B. Montaguta na liście rezerwy kadrowej oraz
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie wniesione zostało od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 15 lipca 2014 r. w sprawie Montagut/Komisja, F-160/12, w którym oddalono skargę wniesioną przez wnoszącego odwołanie na decyzję komisji konkursowej konkursu EPSO/AD/206/11 (AD 5) o nieumieszczeniu jego nazwiska na liście rezerwy kadrowej sporządzonej w wyniku tego konkursu.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa przy dokonywaniu przez sąd wykładni norm dotyczących postanowień tytułu 3 pkt 2 załącznika do ogłoszenia o konkursie oraz wykładni hiszpańskich przepisów dotyczących dyplomów wyższych uczelni.
 - Wnoszący odwołanie podnosi w tym względzie, że sąd skupił się wyłącznie na tym, że dyplom wyższej uczelni B. Montaguta nie jest „dyplomem oficjalnym”, czego wnoszący odwołanie nie kwestionuje ani nie neguje, nie oceniając wbrew własnemu orzecznictwu, że dyplom B. Montaguta jest dyplomem wyższej uczelni, co jest wymogiem określonym w ogłoszeniu, który brzmi „poziom wykształcenia odpowiadający pełnemu cyklowi co najmniej trzyletnich studiów wyższych, potwierdzony dyplomem”.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady pewności prawa.
 - Wnoszący odwołanie podnosi, że sąd w wyroku nie przeprowadził właściwej ani zasadnej oceny hiszpańskich przepisów – Ley de Universidades 6/2001 (ustawa o szkolnictwie wyższym) – w zakresie dyplomu wyższej uczelni posiadanego przez B. Montaguta do celów umieszczenia go na liście rezerwy kadrowej, ani nie postąpił zgodnie ze swym własnym orzecznictwem dotyczącym podobnych przypadków (Thomé/Komisja, F-97/12), ani też nie przestrzegał warunków ogłoszenia o konkursie zgodnie z normami dotyczącymi postanowień tytułu 3 pkt 2 załącznika do ogłoszenia o konkursie.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań

- Wnoszący odwołanie podnosi w tym względzie, że Sąd w wyroku nie dokonał zasadnej oceny uzasadnionych oczekiwań B. Montaguta co do umieszczenia go na liście rezerwy kadrowej po powiadomieniu z dnia 12 sierpnia 2011 r., gdyż treść wyroku dotyczyła wyłącznie poszanowania właściwych norm.

Skarga wniesiona w dniu 29 września 2014 r. – MIP Metro przeciwko OHIM – Associated Newspapers (METRO)

(Sprawa T-697/14)

(2014/C 409/80)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: MIP Metro Group Intellectual Property GmbH & Co. KG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciel: adwokaci J. Plate i R. Kaase)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Associated Newspapers Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie R 606/2013-5 w zakresie dotyczącym uchylecia decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 4 marca 2013 r. w przedmiocie sprzeciwu wobec zgłoszenia unijnego znaku towarowego 779 116 „METRO” i przekazania sprawy Wydziałowi Sprzeciwów celem ponownego rozpoznania i wydania rozstrzygnięcia w sprawie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny METRO dla towarów i usług z klasy 9, 16, 35, 36, 38, 39, 41 i 42 – zgłoszenie nr 779 116

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Associated Newspapers Ltd

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „METRO”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i przekazanie sprawy Wydziałowi Sprzeciwów celem ponownego rozpoznania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 74 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 24 września 2014 r. – TV1 przeciwko Komisji**(Sprawa T-700/14)**

(2014/C 409/81)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: TV1 GmbH (Unterföhring, Niemcy) (przedstawiciele: C. Scherer-Leydecker, J. Mey i A. Rausch, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej o udzieleniu zamówienia dotyczącej części IV przetargu PO/2014-03/A4, decyzji skarżącej o nieudzieleniu zamówienia skarżącej, zakomunikowanych w dniu 25 lipca 2014 r., jak również zakomunikowanej w dniu 1 sierpnia 2014 r. decyzji pozwanej o udzieleniu zamówienia innemu przedsiębiorstwu;
- stwierdzenie nieważności umowy o świadczenie usług zawartej wskutek lub po udzieleniu zamówienia;
- obciążenie pozwanej kosztami, włącznie z ewentualnymi kosztami sądowymi, ewentualnymi wydatkami biegłych rzeczoznawców oraz ewentualnych koniecznych wydatków skarżącej w związku z postępowaniem, w szczególności kosztów przejazdu i pobytu skarżącej, jak również wynagrodzenia adwokackiego;
- wezwanie pozwanej w drodze środków organizacji postępowania na podstawie art. 64 § 3 lit. d) regulaminu postępowania przed Sądem do przedstawienia akt dotyczących udzielenia zamówienia oraz innych istotnych dla sprawy dokumentów, jak również zagwarantowanie skarżącej – objętego dotychczas odmową – pełnego wglądu w akta postępowania przetargowego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nadzwyczajnie niskiej oferty przedsiębiorstwa, któremu udzielono zamówienia

Skarżąca zarzuca, że Komisja zaniechała starannej oceny – zdaniem skarżącej – oczywiście nadzwyczajnie niskiej oferty przedsiębiorstwa, któremu udzielono zamówienia oraz wykluczenia tej oferty wzgl. oferenta z postępowania w sprawie udzielenia zamówienia publicznego. Komisja w ten sposób uchybiła swojemu obowiązkowi ciężącemu na niej zgodnie z art. 110 ust. 2 rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾ w związku z art. 151 rozporządzenia nr 1268/2012⁽²⁾ oraz obowiązek dobrej administracji wynikający dla niej z art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi dotyczący błędnej dokumentacji przetargu

Skarżąca następnie zarzuca, że Komisja naruszyła zasady prawa zamówień publicznych, w szczególności zasady równego traktowania, niedyskryminacji i zagwarantowania uczciwej konkurencji, jak również art. 102 zasad finansowych UE.

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej oceny oferty przedsiębiorstwa, któremu udzielono zamówienia.

W tym miejscu skarżąca podnosi, że ocena oferty przedsiębiorstwa, któremu udzielone zostało zamówienie, nie odpowiadała obowiązkowi uzasadnienia oraz opiera się na niewłaściwie ustalonym stanie faktycznym jak również oczywistym błędzie w ocenie i nadużycia uprawnień dyskrecyjnych.

4. Zarzut drugi dotyczący błędnej oceny oferty skarżącej

Skarżąca zarzuca ponadto, że informacje Komisji dotyczące oferty skarżącej nie odpowiadały obowiązkowi uzasadnienia oraz że Komisja przy ocenie oferty skarżącej dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s.1)

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2014 r. – Marine Harvest przeciwko Komisji

(Sprawa T-704/14)

(2014/C 409/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marine Harvest ASA (Bergen, Norwegia) (przedstawiciel: R. Subiotto, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol (art. 14 ust. 2);
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie grzywien nałożonych na Marine Harvest na podstawie tej decyzji;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – znaczne obniżenie grzywien nałożonych na Marine Harvest na podstawie tej decyzji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami i wydatkami poniesionymi przez Marine Harvest w związku z niniejszą sprawą oraz podjęcie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja jest wadliwa pod względem prawnym i faktycznym, ponieważ Komisja stwierdziła w niej, że Marine Harvest powinna zgłosić nabycie w grudniu 2012 r. 48,5 % akcji Morpol (zwane dalej „nabyciem w grudniu 2012 r.”) zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 i wstrzymać się od nabycia 48,5 % akcji Morpol przed uzyskaniem zezwolenia na tę część ogólnej transakcji, odrzucając w ten sposób jednolity charakter – oraz możliwość stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 do – nabycia w grudniu 2012 r. i późniejszej oferty publicznej wynikającej z nabycia w grudniu 2012 r. zgodnie z norweskimi przepisami dotyczącymi publicznych ofert przejęcia, zważywszy, że Marine Harvest zawsze miała zamiar szybkiego ogłoszenia publicznej oferty nabycia pełnej kontroli nad Morpol.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja jest wadliwa pod względem prawnym i faktycznym, ponieważ Komisja stwierdziła w niej, że Marine Harvest dopuściła się zaniedbania, gdyż nie zgłosiła nabycia w grudniu 2012 r. i nie wstrzymała się od nabycia 48,5 % akcji Morpol przed uzyskaniem zezwolenia na tę część ogólnej transakcji, pomijając w ten sposób okoliczność, że Marine Harvest nie mogła rozsądnie przewidzieć, ani obiektywnie, ani subiektywnie, że nabycie w grudniu 2012 r. i późniejsza oferta publiczna nie będą objęte zakresem stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę, zgodnie z którą nikt nie może zostać ukarany dwa razy za to samo naruszenie, gdyż Komisja nakłada w niej grzywnę na Marine Harvest (i) za to, że nie zgłosiła ona nabycia w grudniu 2012 r. przed (ii) implementowaniem go poprzez nabycie 48,5 % akcji Morpol.
4. Zarzut czwarty, podniesiony pomocniczo, dotyczący tego, że decyzja nakładająca grzywnę na Marine Harvest narusza zasadę pewności prawa, zasadę „nullum crimen, nulla poena sine lege” oraz zasadę równego traktowania ze względu na nowy charakter kwestii prawnych i faktycznych w tej sprawie oraz na niedawne rozstrzygnięcie podobnej sprawy przez Komisję, w której Komisja (i) nie wszczęła dochodzenia, (ii) nie przedstawiła ostatecznego i wiążącego wniosku co do zakresu stosowania art. 7 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004, ani (iii) nie nałożyła grzywny.
5. Zarzut piąty, podniesiony w dalszej kolejności pomocniczo, dotyczący tego, że decyzja zawiera oczywiste błędy w zakresie ustaleń prawnych i faktycznych oraz brakuje jej uzasadnienia, co się tyczy ustalenia wysokości grzywien w tej sprawie, ponieważ decyzja (i) nie zawiera wyjaśnienia co do sposobu obliczenia grzywien, (ii) podkreśla wagę zarzucanych naruszeń, odwołując się do czynników, które nie stanowią poparcia w tym względzie, (iii) zalicza do czasu trwania naruszenia okresy, które Komisja wykluczyła w innych sprawach, opierając się na błędnym założeniu, iż Marine Harvest nie była wystarczająco pomocna w okresie poprzedzającym zgłoszenie, (iv) ustala grzywny na poziomie, który jest nieproporcjonalny do czasu trwania i wagi zarzucanego naruszenia oraz celów, jakie mają zostać osiągnięte, oraz (v) pomija okoliczności łagodzące, w tym przejrzystość i współpracę w toku postępowania w sprawie kontroli koncentracji, brak znaczących precedensów oraz usprawiedliwiony błąd polegający na popełnieniu zarzucanego naruszenia.

**Skarga wniesiona w dniu 2 października 2014 r. – Grundig Multimedia przeciwko OHIM
(DetergentOptimiser)**

(Sprawa T-707/14)

(2014/C 409/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grundig Multimedia AG (Stansstad, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci S. Walter i M. Neuner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie Case R 172/2014-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „DetergentOptimiser” dla towarów z klasy 7 – zgłoszenie nr 11 949 559

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 6 października 2014 r. – Herbert Smith Freehills przeciwko Radzie**(Sprawa T-710/14)**

(2014/C 409/84)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Herbert Smith Freehills LLP (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat P. Wytinck)*Strona pozwana:* Rada Unii Europejskiej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 18/c/01/14 Rady Unii Europejskiej z dnia 23 lipca 2014 r. oraz
- obciążenie Rady kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący zmierza w niniejszej sprawie do stwierdzenia nieważności decyzji Rady 18/c/01/14 z dnia 24 lipca 2014 r., w drodze której Rada oddaliła wniosek potwierdzający skarżącą o udzielenie dostępu na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001⁽¹⁾ do niektórych dokumentów dotyczących przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE⁽²⁾.

Na poparcie skargi strona skarżącą podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Radę art. 4 ust. 2 tiret drugie rozporządzenia nr 1049/2001 ponieważ i) nie wszystkie wskazane przez Radę dokumenty są objęte zakresem wyjątku dotyczącego ochrony porady prawnej; oraz ii) za ujawnieniem dokumentów wskazanych w następstwie wniosku skarżącej o udzielenie dostępu przemawia interes publiczny.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę art. 4 ust. 6 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ nie ujawniono żądanych dokumentów w części.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie Rady co do zakresu wniosku skarżącej o udzielenie dostępu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43).

⁽²⁾ Dz.U. 2014 L 127, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 7 października 2014 r. – Arcofin i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-711/14)**

(2014/C 409/85)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strony skarżące:* Arcofin SCRL (Schaerbeek, Belgia); Arcopar SCRL (Schaerbeek); i Arcoplus (Schaerbeek) (przedstawiciele: R. B. Martens, A. Verlinden i C. Maczkovics, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości w zakresie, w jakim uznano w niej pomoc za niezgodną z rynkiem wewnętrznym, nakazano państwu belgijskiemu odzyskanie pomocy i zakazano mu dokonywania jakichkolwiek wypłat z tytułu gwarancji na rzecz indywidualnych członków stron skarżących;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim artykuły te nakazują państwu belgijskiemu odzyskanie pomocy i zakazują mu dokonywania jakichkolwiek wypłat z tytułu gwarancji na rzecz indywidualnych członków stron skarżących;
- w każdym wypadku, obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strony skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2014/686/UE z dnia 3 lipca 2014 r. [notyfikowanej pod numerem C (2014) 1021 wersja ostateczna] w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Belgię w formie programu gwarancji chroniącego udziału indywidualnych członków spółdzielni finansowych [pomoc państwa SA.33927 (2012/C) (ex 2011/NN)] (Dz.U. L 284, s. 53).

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1, art. 108 i art. 296 akapit drugi TFUE, art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾, zasady uzasadniania aktów prawnych, a także naruszenia przepisów proceduralnych dotyczących ciężaru dowodu i jego rozkładu w zakresie, w jakim Komisja niesłusznie i bez przedstawienia uzasadnienia stwierdziła, że strony skarżące były jedynymi rzeczywistymi beneficjentami pomocy.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 107 ust. 1, art. 296 akapit drugi TFUE i zasady uzasadniania aktów prawnych oraz błędu w ocenie okoliczności faktycznych w zakresie, w jakim Komisja niesłusznie i bez przedstawienia uzasadnienia stwierdziła, że program gwarancji może zakłócić konkurencję z innymi spółdzielniami i dostawcami produktów inwestycyjnych, a także wpłynąć na wymianę handlową pomiędzy państwami członkowskimi.
3. Zarzut trzeci, podniesiony tytułem żądania ewentualnego, dotyczący naruszenia art. 107 ust. 3 lit. b) i art. 108 ust. 2 TFUE oraz oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim Komisja niesłusznie uznała, że program gwarancji jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym.

Strony skarżące podnoszą, że o ile pomoc państwa została udzielona, powinna ona być uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym jako pomoc przeznaczona na zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce belgijskiej w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE.

4. Zarzut czwarty, podniesiony tytułem dalszego żądania ewentualnego, dotyczący naruszenia art. 108 ust. 2 TFUE, art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań w zakresie, w jakim oczekiwania, jakie strony w sposób uzasadniony mogły mieć co do zgodności z prawem środka pomocy, sprzeciwiają się żądaniu przez Komisję odzyskania pomocy.
5. Zarzut piąty, podniesiony tytułem jeszcze dalszego żądania ewentualnego, dotyczący naruszenia art. 107 i 108 TFUE oraz rozporządzenia (WE) nr 659/1999, przekroczenia uprawnień lub, co najmniej, naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim decyzja Komisji o nakazaniu państwu członkowskiemu przyjęcia szczególnego środka w celu cofnięcia pomocy, który w niniejszym przypadku polega na niedokonywaniu żadnych wypłat na rzecz indywidualnych członków stron skarżących, w sposób oczywisty wykracza poza uprawnienia Komisji lub, co najmniej, jest oczywiście nieproporcjonalna.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83, s. 1).

**Postanowienie Sądu z dnia 1 października 2014 r. – Ratioparts-Ersatzteile przeciwko OHIM –
IIC (NORTHWOOD)**

(Sprawa T-509/13) ⁽¹⁾

(2014/C 409/86)

Język postępowania: niemiecki

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 344 z 23.11.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2014 r. – AEMN przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-678/13) ⁽¹⁾

(2014/C 409/87)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 11 września 2014 r. – AEMN przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-679/13) ⁽¹⁾

(2014/C 409/88)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

SAÐ DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 10 września 2014 r. – Carneiro przeciwko Europol

(Sprawa F-122/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel Europolu — Nieprzedłużenie umowy zawartej na czas określony — Zmiana kwalifikacji umowy zawartej na czas określony na umowę zawartą na czas nieokreślony — Skarga w części oczywiście niedopuszczalna, a w części oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2014/C 409/89)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Maria José Carneiro (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. Kempeners i M. Itani)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (przedstawiciele: D. Neumann i J. Arnould, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Europolu w sprawie nieprzedłużenia umowy o pracę ze skarżącą na czas nieokreślony i zasądzenie od Europolu kwoty wynoszącej różnicę między kwotą wynagrodzenia, które mogłaby w dalszym ciągu otrzymywać w Europolu a kwotą wszelkich innych świadczeń, które faktycznie pobierała.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje w części odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) M.J. Carneiro pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Europejski Urząd Policji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 52 z 22.2.2014, s. 53.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL